

cristian juncu

Ciupercutze

LiterNet.ro 2005

Redactor și editor format .pdf Acrobat Reader: Anca Șerban aserban@litternet.ro

Corectură: Corina Ungureanu cungureanu@litternet.ro
Geta Rossier grossier@litternet.ro

Text: © 2005 Cristian Juncu. Toate drepturile rezervate autorului.

© 2005 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader.

Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise și se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor și drepturile conexe, în vigoare.

ISBN: 973-7893-00-X

Editura LiterNet
<http://Editura.LiterNet.ro>
office@litternet.ro

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

CIUPERCUTZE

Domnului Cornel Vulpe

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

2001 - Marele premiu la concursul de dramaturgie originală „Camil Petrescu”
organizat de Ministerul Culturii

Persoanele:

Mitică
Păun
Alina
Tanti Ileana
Ilenuța
Dorina
Dan
Ovi
Lore
Laura
Victor
Claudiu
Karl Marx
Vlad Țepeș
Plutonierul
Ursul
Primul porumbel
Al doilea porumbel
Polițiști

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

PROLOG

Păun, Dorina, Dan, Ovi, Lore, Victor, Laura, Ursul, mai târziu Claudiu

(La munte. O poieniță. Profesorul Păun și elevii lui sunt surprinși în timpul drumeției de un urs. Se pare că animalul a scăpat din captivitate, pentru că are un lanț uriaș în jurul gâtului. Ceea ce vedem sunt două tabere separate de câțiva metri: de o parte, copiii îngrămădiți, ca un singur trup, în spatele lui Păun, de cealaltă parte ursul. Se vede treaba că ursului îi convine exact această distanță, pentru că, imediat ce grupul încearcă să facă un pas înapoi, el recuperează spațiul pierdut. Toate vorbele sunt în șoaptă. Chiar și atunci când replicile au o adresă precisă, privirile rămân fixate asupra animalului.)

Lore : Tatăl nostru carele ești în ceruri
Sfințească-se numele tău
Vie împărăția ta
Facă-se voia ta
Precum în cer, așa și pe pământ.
Pâinea noastră cea de toate zilele
Dă-ne-o nouă astăzi
Și ne iartă nouă greșelile noastre
Precum și noi iertăm greșiților noștri
Și nu ne duce pe noi în ispită
Și ne izbăvește de cel rău.
Amin.

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Victor : Pute!...
Păun : Sssst!
Lore : *(tremurând, lui Victor)* Ce zici?
Victor : Nu simți?
Lore : Ce?
Victor : Pute. S-a căcat dobitocu' pe el!
Lore : *(cu ochii la urs)* Unde?
Victor : Nu ursu', dobitocu' tău!
Ovi : Futu-i...
Dorina : *(lui Victor)* Nu poți să te abții?
Ovi : *(crezându-se vizat)* Nu pot, nene, nu pot, dacă puteam nu...
Lore : *(lui Ovi)* Te-ai căcat pe tine?
Ovi : *(izbucnește în plâns, încuviințând)*
Păun : Sssst!
Ursul : *(se scarpină cu laba la nas)*
Dorina : Am impresia că simte și el.
Dan : Cum să nu simtă? Are un miros de zeci de ori mai dezvoltat decât noi.
Victor : Și-atunci cum dracu' nu pleacă? Să fiu în locu' lui...
Dorina : Te rog frumos, abține-te!
Ovi : *(pârț)* Nu pot!...
Dan : Poate că asta îl atrage! Căinii atacă numai când te simt că ți-e frică.
Dorina : Aia-i altceva: se elimină niște hormoni.
Victor : Și ăsta ce crezi că elimină? Tot!
Dan : Poate c-ar trebui să-ncercăm să ne risipim.
Ovi : Nu!!!

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Păun : Sssst! Nu vă mișcați! E singura noastră șansă dacă într-adevăr îi e foame.
 Ovi : Da!
 Lore : Și eu zic!
 Păun : Trebuie să-l facem să creadă că suntem ceva la fel de mare ca el.
 Ovi : Așa e!
 Dorina : Trebuie să fim solidari!
 Dan : *(după o pauză, lui Păun)* Sunteți sigur că e ăla din oraș?
 Păun : Absolut!
 Dan : Numai fin'că are lanț?
 Păun : Unde sunt pozele?
 Dorina : La mine-n rucsac.
 Păun : Prea departe.
 Ovi : Am eu poza mea!
 Păun : *(după o pauză)* Scoate-o!
 Ovi : *(cu mișcări extrem de încete, scoate poza din buzunarul din spate al pantalonilor)*
 Victor : Numai acolo puteai s-o bagi?
 Păun : *(studiază poza împreună cu Dan)* Vezi?
 Dan : Corect.
 Lore : El e?
 Păun : El e.
 Lore : Da' ce i-am făcut? Ne-am pozat cu el doar!
 Victor : Poate-ai uitat că dobitocu' tău s-a pozat făcându-se că i-o trage pe la spate.
 Ovi : *(însălmântat)* Ești nebun? Ce, crezi c-a-nțeles?
 Lore : Adevăru' e că ei tot așa o fac: pe la spate.

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Păun : Potoliți-vă!
 Victor : *(lui Ovi)* Ai merita să te-mpingem în față și să...
 Păun : Victor!
 Dan : Dom' profesor, am o idee: dacă i-am cânta!...
 Păun : *(după o pauză)* Crezi că...
 Dorina : Genial!
 Ovi : Nu-i bine! Nu-i bine!
 Dorina : E foarte bine; dar e nevoie de acel stimul.
 Ovi : O să se supere! De ce credeți c-a fugit el?
 Victor : Ca să ți-o tragă ție!
 Ovi : Nu-i adevărat! Ca să nu-l mai pună ăla să țopăie!
 Dorina : Ovi! Nu e om, e urs!
 Ovi : Și ce dacă-i urs?
 Dorina : Dacă-i urs, e animal: îi cânti, dansează!
 Păun : Bine, să zicem că-l facem să danseze. Și pe urmă? Coborâm cu el până-n oraș?
 Dan : *(după o pauză)* Ce-i cânta ăla?
 Victor : „Dă, mamă, cu biciu'-n mine!”
 Lore : Săracu'!...
 Dan : O știi?
 Victor : La perfecție; doar că n-am fluier.
 Dan : Din gură!
 Ovi : Mamă, mamă...
 Victor : Pot să-ncerc...
 Păun : Nu-nțelegeți că...

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Dan : Înțeleg, dom' profesor, da' am avea o armă dacă ne-atacă!
Păun : *(după o clipă de reflecție)* Corect!
Dan : Trebuie doar să verificăm dacă funcționează.
Victor : *(începe să fluiera; câteva note; nici o reacție din partea ursului)*
Lore : Nu-i așa! E... *(fluieră o altă variantă)*
Ovi : *(scrâșnit)* Taci, fă, din gură! Taci!
Lore : Cui îi spui tu „fă”, bă, căcăciosule!
Păun : Liniște!

(Victor reia fraza muzicală. Ursul nu reacționează. Victor insistă. I se alătură și Dan. Degeaba. Dar indiferența animalului îi face să prindă curaj: încet-încet participă toți – un adevărat cor, din păcate foarte vag armonic. Ursul nu pare, însă, deranjat; dar nici impresionat. Îl privește la fel de impasibil.)

Victor : *(după ce „muzica” a luat sfârșit)* Am belit-o!
Dorina : Ori nu-i asta melodia, ori nu corespunde timbrul.
Victor : Asta-i melodia.
Dan : Adio, arme!...
Ovi : Mamă, ce animal...
Dorina : *(răspunzând presupusei ironii)* Probabil nu corespunde timbrul!
Ovi : Uite ce gheare are! Țsta nu-i ăla de ieri! Țla avea ghearele pilite!
Dan : *(împreună cu Păun, studiază din nou poza)* Țla e.
Ovi : Cum „ăla e”?
Dan : Ți se pare. Uite! *(îi dă poza)*
Ovi : *(după ce aruncă o privire rapidă)* Ce mi-o fi venit să-i fac așa...

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Dorina : Stai calm, nu de-asta a venit el.
 Lore : De unde știi?
 Ovi : Da' atunci de ce-a venit?
 Victor : Ca să ți-o mănânce!
 Dan : *(după o pauză)* Impresia mea e că nu-i e foame.
 Lore : Și-atunci?
 Dan : Cred că e pur și simplu curios.
 Păun : Sau se joacă cu noi ca pisica cu șoarecele.
 Dan : Nu cred: pisica e singurul animal care se joacă cu prada.
 Dorina : *(lui Dan)* Te rog să nu faci vreo prostie!
 Dan : Vreau să fac un pas spre el.
 Ovi : Nu! Nu! Nu! Nu!
 Lore : Așa e!
 Dorina : Nu!
 Păun : În ce scop?
 Ovi : De ce să-l provocăm? Măcar așa stă liniștit, nu v-ajunge că l-ați zgândărit cu fluieratu'!
 Dan : Poate că pleacă.
 Ovi : Sigur, se sperie de tine!
 Păun : Cred că n-are rost să-l provocăm.
 Dan : Un singur pas!
 Păun : Unul sau mai mulți e tot aia: se cheamă că nu mai formăm un singur trup.
 Lore : Așa e, își dă seama că nu suntem un animal la fel de mare ca el.
 Dorina : Doar dacă am face pasul împreună.
 Ovi : Nici să nu vă gândiți!

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Păun : Mai încet!
 Ovi : Nici să nu vă treacă prin cap! Nu mă mișc nici dacă mă luați pe sus!
 Dan : Un singur pas! Doar să vedem cum...
 Victor : Dan! Hai să nu facem pe eroii inutil!
 Dorina : Poate mai târziu. În fond, avem tot timpul să facem pasul ăsta.
 Dan : Mă gândeam că, între timp, i se poate face foame...
 Ovi : Mă, tu nu-nțelegi că eu nu mă mișc din loc?
 Victor : Nici eu.
 Lore : Nici eu.
 Dorina : *(lui Dan)* Mai târziu.
 Dan : Da' stăm deja de-o oră!
 Păun : *(lui Dan, ferm)* O să mai stăm cât e nevoie, riscând cât mai puțin. Nu ești singur!
 Dan : Da' nu credeți că...
 Păun : Nu cred! N-avem nici o armă, nu știm dacă... poa' să creadă că-l atacăm!... E prea mare riscu'!
 Dan : *(după o secundă de reflecție)* O.K.

(Brusc, Dan face un pas spre urs. Ceilalți îngheață. Ursul se ridică în două picioare, rage, țopăie în jurul propriei axe, mai rage o dată, apoi se lasă în patru labe privindu-l pe Dan, căruia îi tremură vizibil picioarele. O mână, cu mișcări extrem de precaute – a lui Păun – îl prinde pe erou de braț și, susținându-l, îl readuce în sânul grupului. Tăcere. Ursul așteaptă câteva momente, apoi se așează ca mai înainte. Tăcere.)

Victor : Am scăpat...

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Dorina : *(lui Dan)* Ești în regulă?
 Dan : *(încă nu poate vorbi: încuviințează din cap)*
 Dorina : Gata, a trecut!...
 Ursul : *(mormăie: grupul îngheață iar)*
 Lore : *(izbucnește în plâns)*
 Ovi : *(și el cu lacrimi în ochi)* Futu-ți Cristoșii și paștele și anafura și cristelnița și Dumnezeii mării tale de cretin!... Îmi vine să te strâng de gât!
 Lore : Mi-e frică! *(plânge)*
 Ovi : Normal că ți-e frică! Cum să nu-ți fie frică? Eu m-am căcat pe mine de frică, e bine? E foarte bine! Foarte normal!
 Păun : Păstrați-vă calmul!
 Ovi : Foarte normal! M-am căcat pe mine fin'că mi-e frică! Da' de ce să mă cac pe mine fin'că vrea tâmpitu' ăsta să facă pe erou?
 Victor : Ei, gata, acu' ce mai contează?
 Ovi : Și tu du-te-n...
 Păun : *(ferm)* Am spus gata!
 Ovi : *(nu poate fi oprit)* Are el mâncărici în cur! Păi contează, bă, că mi-e mie frică și lu' asta și la toți! Contează! Nu faci tu pe Rambo, c-așa vrea mușchii tăi! Că p'ormă nu te halește doar pe tine! *(concluziv:)* Puțoiule!

(Deodată, de departe, începe să se audă, fluierată, melodia „Dă, mamă, cu biciu'-n mine”.)

Păun : Sssst!

(Toți ascultă. Ursul ciulește urechea.)

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Lore : (cu încredere) E dresoru'!

(Început de relaxare generală.)

Păun : El trebuie să fie.

Victor : Dom' profesor, dacă nu-l beșteliți ca lumea...

Ovi : Să-i spargem fața, asta ar trebui!

Victor : Încearcă să stai nemișcat, că poate stă și mirosu'...

Ovi : Ar trebui să-l pun să-mi spele pantalonii! Cu limba!

Păun : Mai ușor, că poate omu' n-are nici o vină: i-o fi scăpat.

Ovi : Cum adică? Păi atunci să-și ia un pekinez, dacă-i scapă, nu ditamai...

Dorina : (țipăt în surdină, apoi) E Claudiu!

(Toți încremenesc. Din spatele ursului intră Claudiu, fluierând. Vede animalul. Se oprește din fluierat. Ursul se ridică în două picioare, cu fața spre noul venit. Grupul se trage înspăimântat înapoi. Dar... Claudiu începe să râdă, reia fluieratul și, cu siguranța unui dresor, înaintează spre animal – țipăt general – și îl apucă de lanț, continuând să fluiere. Ursul dansează. Ceilalți sunt uluiți. Claudiu vrea să înainteze cu ursul spre ei; fug care încotro. După câteva tentative de apropiere, Claudiu renunță și dă să iasă cu ursul.)

Dorina : Claudiu!

(Claudiu se întoarce spre ea, vesel; încearcă, din nou, să se apropie. Dorina se retrage instinctiv. El vrea, din nou, să iasă. Și-atunci se aude, pentru prima dată, glasul Laurei.)

Laura : Claudiu!

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

(Claudiu se oprește. Se întoarce. E atât de mirat încât încetează, reflex, să mai fluiera. Vine spre Laura. Ea se îndepărtează, arătând, însă, spre urs. Claudiu înțelege. Și, fără prea mult efort, gonește ursul. Întuneric.)

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

PARTEA I

Scena I

Păun, Mitică

(Păun – gras și îmbătrânit – și Mitică, în fața unui joc de table ne-nceput. De departe se aude „Dă, mamă, cu biciu-n mine!” – prelucrarea instrumentală modernă a lui Ionică Copilu-Minune.)*

Păun : Incredibil, frate, incredibil! Știi cum fugea, ditamai animalu'? Ca un cățeluș, cu coada-ntre picioare, ca un iepure fugea... Și măcar să zici c-a dat c-o piatră, c-un băț... Nimic! Îi făcea doar: Uș! Uș! – ca la găini!

Mitică : Stai, bre, că nu-nțeleg! Cine era ăsta?

Păun : Claudiu?

Mitică : Făt-Frumos ăsta!...

Păun : Ce Făt-Frumos? *(râde)* ăsta era fratele mai mic al lui Mami.

Mitică : Care Mami?

Păun : Dorina! Medicinista!

Mitică : Aha, aia mai matură...

* Nu există? Trebuie să existe!

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Păun : Aia! Prietena lui Dan.
 Mitică : Erou'!
 Păun : Nu râde, să știi c-a fost foarte curajos!
 Mitică : Da' nu râd deloc.
 Păun : Acuma e inginer. S-au căsătorit.
 Mitică : Stai, bre, zi-mi de Făt-Frumos!
 Păun : Păi nu ți-am zis?
 Mitică : Ce, că era fratele mai mic al lu' doctorița?
 Păun : N-a ajuns doctoriță. Lucrează la o firmă.
 Mitică : Lasă firma, zi-mi ce era cu ăsta micu'!
 Păun : ăsta micu', frate, cum să spun, era un fel de bagaj pentru noi. Îi ziceam „geamandura”. Trebuia să-l luăm peste tot din cauza lu' Mami. „Da' nu se poate fără geamandură, de data asta?” Nimic! „Dacă nu vreți, nu merg nici eu!”, zicea. Ce-i drept, nu făcea nimic rău, mai mult mut, ca asta, dac'-ai băgat de seamă, care-a vorbit la sfârșit, de l-a-ntors din drum, Laura, mută și ea, o vorbă pe zi, îi ziceam Păpușa, era topit după ea ăsta micu', topit... Ea, îți dai seama, n-avea treabă cu el, ea cu Poetu', Victor...
 Mitică : *(întrerupe)* Lasă, bre, poeții...
 Păun : Așa... Claudiu... Era cuminte, cum îți zic, da' una-două se rătăcea prin pădure. Avea el damblaua să culeagă ciupercuțe. Nu ciuperci, ciupercuțe! Așa le zicea! *(râde)* Dispărea vreo două ore, de-nnebunea soră-sa, și p'ormă apărea cu bluza plină de ciupercuțe. Dup'aia se uita fericit cum le alegem pe alea comestibile. Da', de-obicei, n-aveam ce-alege, că prostu' n-aducea decât otrăvitoare. Normal: îi luau ochii... Ei, și să te ții plâns, că trebuia să i le-aruncăm, convinge-l că degeaba sunt frumoase dacă nu sunt bune...
 Mitică : Era bolnav?

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Păun : Retardat. Dus cu pluta. Nu de tot, da' destul.
Mitică : Ce chestie...
Păun : Chestie mare, frate!
Mitică : Mai trăiește?
Păun : (*mirat*) Cum să nu? Da' n-are nimic, decât la cap nu e-n regulă, în rest... Am fost pe la el acu' vreo doi ani. Stă cu soră-sa, n-a vrut să-l dea nicăieri...
Mitică : (*întrerupe*) Cum să-l dea, bre?
Păun : Aia zic și eu. Ei, ce crezi că i-am dus?
Mitică : Ei!
Păun : Un urs! (*râde*) D'ăsta pentru copii... Să vezi cum s-a bucurat, săracu'...
Mitică : Și-ați aflat ce era cu ursu'?
Păun : Asta-i altă chestie interesantă: nu era, frate, ăla din oraș, din poze.
Mitică : Da' care era?
Păun : (*misterios*) Nu se știe!
Mitică : Da' ați reclamat acolo...
Păun : Dacă-ți spun! Am fost peste tot, că eram pornit să fac scandal. Degeaba!
Mitică : Poate scăpase mai demult.
Păun : Nu, frate, au zis că nu există.
Mitică : Le-ai zis de lanț, de...
Păun : Tot le-am zis.
Mitică : Ce chestie...
Păun : Mare!... (*după o pauză*) Jucăm?
Mitică : (*dă cu zarul*) Micu' și dubla.
Păun : De ce micu'?
Mitică : Pentru ăla micu'. M-a impresionat.

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

(Joacă. După un timp.)

Mitică : Ei, te-ai gândit?
Păun : La ce?
Mitică : La ce te-am întrebat ieri.
Păun : Două și-alte ouă...
Mitică : *(insistă)* Zi!
Păun : Iar începi?
Mitică : Nu te enerva! O să-mi mulțumești mai încolo.
Păun : Când mai încolo?
Mitică : Pe patu' de moarte.
Păun : Ce vorbești, frate!
Mitică : Da, da, da...
Păun : Adică te-ai găsit tu să-mi salvezi sufletu'... Lasă-mă, frate, că dacă am eu musai nevoie, mă duc la biserică!
Mitică : Păi aia e, că nu te duci!
Păun : Da' de ce să mă duc?
Mitică : Ca să spui acolo toate câte le-ai făcut.
Păun : Ce-am făcut, frate, tu chiar ai înnebunit?
Mitică : Ți-am spus: i-ai slujit pe ăia! Mai jucăm?
Păun : *(dă cu zarul)* Cre' că te-ai ramolit. *(mută)*
Mitică : *(despre mutare)* Greșit! M-am luminat.
Păun : *(se oprește; apoi, acuzator)* Nu cumva te duci la biserică?
Mitică : Nu. *(dă cu zarul)*
Păun : Slavă Domnului! Iar dai duble?
Mitică : Dacă mă enervezi!

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Păun : Eu te enervez?
 Mitică : Tu!
 Păun : Cu ce, mă? Nu-mi freci tu ridichea de juma' de oră cu...
 Mitică : *(întrerupe)* Cu asta: că nu vrei să recunoști!
 Păun : *(după o pauză, dă cu zarul)* Bine, recunosc.
 Mitică : Ce recunoști?
 Păun : Ce vrei tu.
 Mitică : *(dă cu zarul, enervat)*
 Păun : Iar?
 Mitică : Dacă mă enervezi!
 Păun : Da' am recunoscut, frate, ce mai vrei de la mine?
 Mitică : Să vină din procesu' tău de conștiință, nu fin'că te pisez eu la cap.
 Păun : Da' tu ce crezi? Tu crezi că da, nu?
 Mitică : Normal.
 Păun : De ce, frate?...
 Mitică : Îți explic.
 Păun : Fin'că i-am învățat pe copiii lor să facă genuflexiuni? De-aia? Sau fin'că i-am dus pe munte? Uite că m-am molipsit, auzi ce zic: copiii lor.
 Mitică : Foarte bine zici!
 Păun : E clar: ai înnebunit! Ce-au săracii copii?
 Mitică : N-au nimic, da' asta sunt: copiii lor!
 Păun : Adică toți copiii din țara asta sunt copiii lor...
 Mitică : Nu chiar toți, tre' să fie câțiva care-au scăpat.
 Păun : Țiganii!
 Mitică : Să știi că!
 Păun : Păi, mă, eu și pe fi-ta am avut-o la clasă!

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Mitică : Și?
 Păun : Adică și fi-ta e copilu' lor?
 Mitică : *(grav)* Da.
 Păun : *(după o pauză, siderat)* Adică tu ai fost...
 Mitică : *(zâmbind)* Ce? Zi!
 Păun : Ai avut tu ceva cu ăștia?
 Mitică : Securist, asta vrei să zici?
 Păun : *(face)*
 Mitică : N-am fost, bre, n-am fost!
 Păun : *(răsufală ușurat)*
 Mitică : Da' nu asta contează!
 Păun : Cum să nu conteze?
 Mitică : Așa-i, contează; da' nu doar asta contează!
 Păun : Mă, ce m-ai speriat!...
 Mitică : Tu ai auzit de unu' Nicu Steinhardt?
 Păun : Cine-i ăsta?
 Mitică : Un scriitor.
 Păun : *(izbucnește)* Ăștia, frate, ăștia te-au stricat la cap!!! Ce-am citit noi toată viața? Ziare și-n cel mai rău caz *Magazinu* ; hai, să zic, câte-o „polițistă”, când mai apărea... Și-acu' a dat bengă-n tine să te faci intelectual!
 Mitică : Nu mă fac, bre, că nu citesc decât despre chestia asta!
 Păun : Te faci, te faci, uite-te-n oglindă: ai făcut semn la nas de la ochelarii ăia!
 Mitică : Fii atent ce zice Steinhardt ăsta...
 Păun : *(scârbit)* Ai ajuns să-mi dai exemple din jidani!
 Mitică : Nu e jidan.
 Păun : *(ironic)* Sigur, ăsta-i nume de dac!

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Mitică : Bine, e jidan. Da' s-a botezat! Și dup'aia s-a făcut popă!

Păun : (*uluit*) Popa Steinhardt?

Mitică : Nicolae. Ca popă îl cheamă Nicolae. Părintele Nicolae.

Păun : Mare-i grădina lu' Dumnezeu...

Mitică : Mai bine fii atent: zice ăsta că, dacă vine comunismu' peste tine, poți să scapi în trei feluri. Ori te iei de piepți cu el și spui „Futu-vă muma-n cur de căcăcioși!”, și cu cât te bagă mai tare-n găleată, cu-atât te bucuri mai tare că poți să te bați cu ei. Pricepi?

Păun : Ce să te bați, mă, că-ți dădea douăj'cinci de ani una-două!

Mitică : Nu contează, te băteau și din pârnaie! Făceai greva foamei...

Păun : Căcat! Pe vremea aia n-auzea nici dracu' că făceai tu greva foamei! ăia, 'n schimb, se bucurau: făceau economie la haleală! În loc să te omoare ei, mureai singur...

Mitică : Da, bre, da' mureai cu capu' sus!

Păun : Cre' că popa Steinhardt ăsta a văzut prea multe filme cu cow-boy.

Mitică : Altfel: dacă n-aveai sânge-n tine să-ți placă lupta. Asta e mai greu de povestit... Mă rog, trebuia să zici adio mamă, adio tată, nevastă, copii, mâncare, tot. Să zici că ai murit.

Păun : Cui să zici?

Mitică : Ție. Să-ți zici tu ție.

Păun : Ca să ce?

Mitică : Ca să nu mai poa' să te-atingă cu nimic! Nici cu bâta, nici cu vreo ispită!

Păun : Măine-poimăine ajungi și la biserică...

Mitică : (*enervat*) Și dac'-ajung ce?

Păun : (*resemnat*) Vai de curu' tău...

Mitică : Da' lasă-l în paștele mă-sii, că nu contează acu' că-i popă. Știi cât a stat la pârnaie? Cinci ani!

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Păun : Puțin: Coposu a stat vreo doișpe!
 Mitică : Cinci ani e puțin? Pe vremea aia?
 Păun : Bine, zi mai departe.
 Mitică : Ei, și zice că mai e o cale să scapi.
 Păun : Care?
 Mitică : Să fii un zurbagiu.
 Păun : Adică?
 Mitică : Adică să n-ai casă, să n-ai masă, să n-ai nimic, nici un loc al tău, să umbli de colo-colo, să muncești pe la unu', pe la altu', când vrei tu, (*concluziv*) să nu te bagi în nimic!
 Păun : Ca țiganu'!
 Mitică : Ca țiganu'!
 Păun : Bravo, dom'le, păi hai să le dăm medalii la toți țiganii! Ăștia sunt eroii noștri!
 Mitică : Să știi că!

(*Pauză. Muzica țigănească se aude mai tare.*)

Păun : Mai jucăm?
 Mitică : Stai un pic! Vorba e: ești tu vreunu' din ăștia care ți i-am zis eu acum?
 Păun : (*tace; îl privește obosit*)
 Mitică : Nu! Deci: te-ai dat cu ei. Și-acuma de-asta iei pensie. (*Pauză*) Toți ăia care iau pensie de-asta iau pensie.
 Păun : Nu fin'c-au muncit...
 Mitică : Nu zice nimeni că n-au muncit, da' s-au dat cu ei!
 Păun : Păi și tu iei pensie.
 Mitică : Da' ce, ți-nchipui că eu mă cred vreun erou? Nu, bre, și eu m-am dat cu ei!

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Păun : Hai, că asta-i prea de tot! Eu, hai să zic, nu că i-am pus să facă flotări, da' că m-am dus la ședințe, c-am ridicat mâna când trebuia, hai să zic, da' tu! Tu, care-ai stat cinzej' de ani în poartă la un depozit de lemne, tu te-ai dat cu ei!...

Mitică : Știi că și Nicu, când era mic, a stat în curte la o fabrică de cherestea; și, zice el, lemnul e cea mai curată dintre industrii...

Păun : Văd că te tragi de brăcinari cu el: îi zici Nicu!

Mitică : Hai, lasă! Vorba e: curată, necurată, era a lor!

Păun : (*ironic*) Ce mai, te-ai dat cu ei!

Mitică : Așa e.

Păun : (*la fel*) Și mai iei și pensie!

Mitică : Da, da! Degeaba râzi! M-am băgat înăuntru! Aia e, că nu poți să te bagi înăuntru numai cu picioarele. Adică poți. Că sunt unii care s-au băgat până-n gât! Da' nu asta-i treaba: cât de tare te-ai băgat. Treaba e că nu mai poți să zici că nu te-ai băgat! Adică, ce, dom'le, eu de-abia mi-am băgat, așa, vârful bocancului!... Nu, bre, se cheamă, dacă l-ai băgat, că nu mai ești afară. Ești înăuntru!

Păun : Cre' că e momentu' să intri-n politică. Faci o lege care taie toate pensiile din țara asta!

Mitică : (*foarte serios*) Bună lege! Păi tu știi că-n țara asta sunt mai mulți pensionari decât salariați? Ce de bani...

Păun : Frate, iartă-mă că te-ntreb: și ce-o să fac eu, eu, amicu' tău, dacă-mi ia pensia? Să mor de foame?

Mitică : Treaba ta dacă vrei să mori de foame! Da' poți să pui osul la treabă!

Păun : Ce os, mă, la șaptej' de ani?

Mitică : Las' că nu-i chiar așa... Găsești tu ceva să produci, în loc să dai cu zaru' toată ziua.

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Păun : Tre' să-i spun lu' fi-ta să te ducă la doctor. Cre' că nici ăștia care-i citești tu, care-au făcut, săracii, atâta pârnaie, nici ăștia cre' că nu s-au gândit să ia pensiile la oameni...

Mitică : Da' atunci ce să le faci, bre?

Păun : Da' de ce, frate, tre' să le faci ceva? Ce-ai cu ei, ce ți-au făcut?

Mitică : Am, că tre' să plătească!

Păun : Pentru ce să plătească?

Mitică : Pentru ăia care au făcut pârnaie.

Păun : Stai, stai, că parcă vorbesc cu unu' de la balamuc! Adică: popa Steinhardt face cinci ani. Foarte rău! Foarte rău, nu zice nimeni! Da' tu vrei, în loc să-l prinzi p'-ăla care i-a dat lu' popa Steinhardt cinci ani, și să-l judeci, să-i dai cinzej' de ani, nu cinci, în loc de asta tu vrei să-mi iei mie pensia! Asta e, nu?

Mitică : Asta-i altă treabă.

Păun : Cum e altă treabă?

Mitică : Asta, că tre' să-i dai lu' ăla cinzej' de ani, e altă treabă.

Păun : Păi nu, asta-i treaba!

Mitică : Nu-i asta treaba, bre, m-am gândit eu bine...

Păun : Te-ai gândit pe dracu'! Ai citit pân' cărțile alea...

Mitică : Am citit, da' m-am și gândit. Aia era o treabă dac'-o făceam! Dac'-o făceam la timp!

Păun : Adică?

Mitică : Adică acu' zece ani, când l-am mătrășit pe nea Nicu, îi mătrășeam și pe ăia. Asta, ce-i drept, nu m-am gândit eu, am citit: se cheamă tribunale revoluționare. Îi prinzi, ai făcut aia, aia, aia, recunoști?, ăla zice nu, tu zici foarte bine și poc! Făceai așa cu câteva mii și era-n regulă. Se curăța țara!

Păun : Tu nu vezi că toți se iau de noi că i-am făcut cum zici tu lu' nea Nicu...

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Mitică : Dă-i dracu'! Parcă ei n-au făcut... N-are nimic: legea marțială! Sau, bine, nu poc!, da' le dai cinzej' de ani! Le-am dat? Nu le-am dat! Bine, nu le-am dat, da' după? În zece ani unu' n-a intrat! Nu-mi zi de pârlitii ăia care oricum le-a dat drumu'! Erau bolnavi, săracuții...

Păun : N-au găsit dovezi.

Mitică : Cum, bre, ce dovezi, când ăștia, pân' cărțile lor, le dau și numele...

Păun : Or fi murit.

Mitică : Aia, bașca!, c-au murit deja o grămadă, bașca!

Păun : Și, p'ormă, nu te gândești cât tre' c-aveau ăia acu' zece ani? Numa' boșorogi! Ce să-i mai dai cinzej' de ani lu' unu' care are deja șaptezeci?

Mitică : Și-acu', când are op'zeci, tot tre' să-i dai! Asta-i treaba, bă, că nu le dă!

Păun : Știi cum ești tu acum? Ai văzut pe Mălăele la televizor, mai demult, cu scheciul ăla: „Vreau să mănânc un comunist!”? Așa ești tu!

Mitică : *(după o pauză)* Bun actor, Mălăele!...

Păun : Bun! *(după un timp)* Hai, lasă-i dracu' și dă cu zaru'!

Mitică : *(se conformează; joacă un timp în tăcere)*

Păun : Auzi, frate, să-mi iei pensia...

Mitică : *(dă cu zarul)*

Păun : Iar?

Mitică : Dacă mă enervezi!

(Întineric)

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

SCENA a II-a

Claudiu, Dan, Dorina, Ovi, Lore, Victor, Laura, mai târziu Păun

(Cabinet medical militar. Dan, Dorina, Ovi, Lore, Victor și Laura sunt aliniați, unul lângă altul, goi pușcă – cu mâinile încrucișate în dreptul sexului – în poziție de drepti. Prin fața lor se plimbă Claudiu, îmbrăcat într-o bizară uniformă militară; ține în mână un bici, pe care îl și folosește din când în când. Nu pare deloc personajul din prima scenă.)

Claudiu : Ați crezut că sunt dus cu pluta, ai? Că voi sunteți grozavi, iar eu sunt un dobitoc! Ei, uite că v-ați înșelat: voi ați ajuns în pielea goală, iar eu am ajuns *(urlă)* GENERAL! Știți ce-i aia general, bibanilor? O să știți imediat!

Dorina : *(ridică mâna, ca la școală)* Claudiu...

Claudiu : *(urlă)* TACI! Ce-i asta? Dacă vrei să vorbești, ceri permisiunea!

Dorina : *(soldat – face un pas în față etc)* Domnule general, permiteți să raportez!

Claudiu : Nu permit! Marș în front!

Dorina : Claudiu!

Claudiu : MARȘ ÎN FRONT!

Dorina : *(se execută)*

Claudiu : Vrei să vii cu pile, ai? Crezi că dacă suntem, într-un fel, rude, poți să mă-nmoi? Degeaba avem aceeași mamă! Degeaba, dacă deasupra *(arată cu degetul)* avem *(urlă)* DOI DUMNEZEI! Fiecare cu Dumnezeu' lui! Al meu e bătrân, cu barbă albă și privire senină *(își șterge o lacrimă)*, iar al tău *(urlă)* E NEGRU ȘI ARE COARNE!

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

(*Intră Păun, plutonier.*)

Păun : (*salută*) Să trăiți, dom' general, permiteți să raportez!
Claudiu : (*îi permite*)
Păun : Am adus obiectu' muncii!
Claudiu : Ăla cu furtun?
Păun : Da, să trăiți, și cu robinet!
Claudiu : Ăla (*arată*) bombat? Și cu mâner?
Păun : (*încurcat*) Bombat, da' fără mâner!
Claudiu : (*indignat*) Cum fără mâner?
Păun : (*încet, pentru Claudiu*) Ce fel de mâner?
Claudiu : Mâner! Ca la pungă!
Păun : (*tare*) N-are, da' dacă ordonați îi punem!
Claudiu : (*conciliant*) Nu-i pune. E bun și-așa. Da' de ce doar unu'?
Păun : Să trăiți, ajunge pentru toți!
Claudiu : Bă, voi faceți economie?
Păun : (*speriat*) Nu, să trăiți!...
Claudiu : După ce că n-are mâner! Șase vreau! Șase! Unu' de fiecare! Marș!

(*Păun iese grăbit.*)

Claudiu : (*meditativ*) Șase! Ați auzit voi de numărul ăsta: șase șase șase... He-he! Ce probe să mai ceri când e atât de clar! Sare-n ochi! (*tare*) Și cu toate astea, bă, damnaților, cu toate astea vi se mai oferă o șansă! Ultima șansă! Numai voi o s-aveți șansa asta! Restu' nu! Restu' o să halească ciupercuța aia japoneză! Și știți de ce? Fin'c-am pus eu o vorbă bună, d'-aia! (*Dorinei*) Să mai zici că n-ai pile...

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

(Reintră Păun.)

Păun : Să trăiți, am adus obiectu' muncii!
Claudiu : *(fioros)* N-ai adus șase?
Păun : *(încet)* Șase, să trăiți, da' așa e parola...
Claudiu : *(încurcat)* Așa e?
Păun : Așa e, să nu-nțelegă ăștia...
Claudiu : *(luminat)* Corect!
Păun : Le-aduc?
Claudiu : Adu-le!
Păun : *(tare)* Permiteți s-aduc...
Claudiu : Stai! *(încet)* Le-ai pus mâner?
Păun : Nu, da' dacă ordonați...
Claudiu : *(gânditor)* Nu, lasă-le-așa...
Păun : *(tare, reia)* Permiteți s-aduc obiectu' muncii!
Claudiu : *(îi permite)*

(Păun iese.)

Claudiu : *(comandă)* Atenție!

(Păun reintră cu o platformă pe care sunt aliniate șase butelii de aragaz prevăzute cu furtune de cauciuc. Le plasează în fața tinerilor: fiecare cu butelia lui.)

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Claudiu : (*inspectează „obiectul”*) Bun! Acuma, să nu vă-nchipuiți că înăuntru e cine știe ce! Poate-ați învățat pe undeva ce-i aici (*ciocănește o butelie*) înăuntru... Da' ați învățat prost! Înăuntru e ceva de mare folosință pentru patria noastră aflată în stare de primejdie! (*își șterge o lacrimă, apoi urlă*) ÎN PRIMEJDIE DE MOARTE! (*comandă*) Atenție! Ascultă comanda la mine! Fiecare cu obiectu' lui, pune mâna și-apucă mâneru'!

Păun : (*îi șoptește*) Furtunu'!

Claudiu : (*urlă*) APUCĂ FURTUNU'!

(*Cei șase se conformează.*)

Claudiu : (*grăbit*) Acuma fiecare îl bagă-n gură! (*Dorinei*) În cavitatea bucală! (*râde sardonice; cei șase ezită, așa că urlă*) BAGĂ-L! STRÂNGE CU DINȚII! MÂNA JOS! DREPTI!

(*S-a executat.*)

Claudiu : CÂRLIGELE!

(*Păun obturează nările tinerilor cu ajutorul unor cârlige de rufe.*)

Claudiu : Bun! Acuma, bibanilor, vi se va face informarea asupra chestiunii în ce constă șansa voastră. (*îi dă cuvântul lui Păun*)

Păun : Șansa este, soldat, ca, la ordinul lu' dom' general, când spune, adică, „Foc!”, voi să deschideți, toți odată, de robineți! Asta e!

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Claudiu : Ați priceput?

(Cei șase tremură; se uită unii la alții îngroziți.)

Claudiu : Drepti! Nu mișca-n front! Atenție! FOC!

(Așteptare încordată. Claudiu lovește, cu încheietura degetelor, în casca lui Păun, realizând, în plan sonor, ceva asemănător ritmului obsesiv al unui metronom. Unu... doi... Trei... Patru... Cinci... Cei șase nu izbutesc să-și fructifice „șansa”: cele șase băți ritmice au trecut.)

Claudiu : *(resemnat)* Ei, nu vreți – nu vreți!

(Scoate pistolul, apoi, foarte firesc, îi împușcă. Șase focuri. Se prăbușesc pe rând. Întuneric.)

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

SCENA a III-a

Mitică, Alina

(Camera lui Mitică. Mitică doarme. Sforăie îngrozitor. Intră Alina. E însărcinată.)

Alina : Tată! Tată! *(îl scutură)* Tată!
Mitică : *(buimac)* Ce-i?
Alina : Scoală-te! Am o surpriză pentru tine!
Mitică : *(se întinde)* Cât e ceasu'?
Alina : E trecut de douăşpe'. La cât te-ai culcat?
Mitică : *(gata să adoarmă la loc)* Târziu...
Alina : A venit tanti Ileana.
Mitică : *(sare din pat)* Unde e?
Alina : La mine. *(râde)*
Mitică : *(răsuflă uşurat; apoi, furios:)* Mă, voi aţi înnebunit de tot?
Alina : *(amuzată)* Jur că n-am chemat-o eu!
Mitică : De ce-a venit?
Alina : Cum de ce-a venit?
Mitică : Aşa, de ce-a venit?
Alina : Ştii tu de ce-a venit...
Mitică : Nu ştiu!
Alina : Ba ştii, ba ştii... Mi-a zis că te-a anunţat.
Mitică : Doamne, ce babă nebună! Sărăcuţa!...

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Alina : Babă? Ce babă? Andrei a rămas cu gura căscată când a văzut-o. A zis că dacă acum arată așa, în tinerețe trebuie să fi fost o Cosânzeană. Ileana Cosânzeana... Serios! Plănuia s-o întâmpine la ușă cu pâine și sare și cu „săru’ mâna, mamă-soacră”! Iar când a văzut-o, i s-a pus un nod în gât...

Mitică : Mamă-soacră...

Alina : Hai, nu te supăra!

Mitică : Las’ că-i spun eu vreo două lu’ apucatu’ ăsta de bărbată-tu!

Alina : Tata!...

Mitică : Care va să zică ați știut că vine!

Alina : A dat telefon din gară.

Mitică : Din gară...

Alina : Serios! Acum două ore!

Mitică : (*disperat*) Bine, și ce vrea?

Alina : (*zâmbind*) Vrea să te ia cu ea...

Mitică : Mă, tu-ți dai seama ce spui acolo?

Alina : Îhîm...

Mitică : Doamne, ce mă fac cu ea?...

Alina : Ce-o fi găsit la tine nu știu!

Mitică : Știi foarte bine: e nebună!

Alina : Hai, îmbracă-te, că vine aici.

Mitică : Ce face???

Alina : Vine peste tine, asta face. Vine să-ți tulbure intimitatea. (*la telefonul.*)

Mitică : (*îngrozit*) Nu pune mâna pe telefon!!! (*îl smulge din priză*)

Alina : Ce-ai, tată?

Mitică : Ce-am? Mă mai întrebi ce am?

Alina : Ce-ai? O femeie frumoasă vrea să-ți facă o vizită, atâta tot!

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Mitică : Atâta tot? Știi tu că nu-i atâta tot...

Alina : Sunt eu aici, tată: n-o să sară pe tine...

Mitică : (*indignat*) Nu ți-e rușine să vorbești așa!... Crezi că sunt bărbată-tu?

Alina : Păi cum să vorbesc dacă te porți ca un adolescent căruia de-abia i-a mijit mustăcioara?

Mitică : Aoleu, sunt și neras!...

Alina : Rade-te! Sau mai bine nu te rade, că-n starea asta ești în stare să faci cine știe ce cu lama. (*râde*)

Mitică : Tu ai aranjat toate astea!...

Alina : Îți spun că n-am aranjat nimic! (*amuzată*) Nici nu-i nevoie să aranjezi ceva cu o asemenea femeie.

Mitică : Și-acum ce face acolo?

Alina : Stă la palavre cu apucatu' de bărbată-miu. Care, probabil, îi face curte...

Mitică : Da' ăsta n-are treabă, n-are servicii?

Alina : A anunțat că-ntârzie. Îți spun, s-a-ndrăgostit din prima! A, nu ți-am zis: știi cum a venit îmbrăcată?

Mitică : (*presimte*) Nu-mi spune...

Alina : Ba da: în costum popular!

Mitică : Doamne, sărăcuța!!!! Cu ce-am greșit eu, să mă fac de băcănie în tot cartieru' acu', la bătrânețe!...

Alina : Asta ți-e ție? Ce-o să zică moșii tăi?

Mitică : Măi fată, măi fată...

Alina : Ar vrea ei să li se-ntâmpale așa ceva, în loc să dea cu zaru' toată ziua!

Mitică : (*aleargă de colo-colo; pentru sine:*) Unde să mă duc eu acum? Unde să mă duc? Mă duc... (*începe să se îmbrace*)

Alina : (*fermă*) Tată, nu te duci nicăieri!

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Mitică : *(febril)* Mă duc, mă duc...

Alina : Nu te duci! Nu poți să-i faci una ca asta.

Mitică : Nu pot? Da' ea cum poate să-mi facă una ca asta? *(își face curaj)* În fond, cine-i asta, bre? De unde și până unde vine ea la mine acasă? Știi cum se cheamă asta? Violare de domiciliu, așa se cheamă! Da, da! Și tu? Tu ce cauți aici?

Alina : Tocmai îți violez domiciliul!

Mitică : Să știi că!

Alina : Tată, eu cred că tu nu-ți dai seama ce noroc uluitor a dat peste tine.

Mitică : Nu-mi dau seama!

Alina : Îți explic eu!

Mitică : Nu-mi explica, că nu mă interesează!

Alina : *(răbdătoare)* Îți explic, că poate după ce-ți explic o să te intereseze.

Mitică : Nu trebuie să te mai duci și tu la doctor? Poate copilu' ăla vrea să iasă și tu te ții de prostii!

Alina : Va să zică, după șaptezeci de ani de stat, zi de zi, în orașul ăsta împutit, reușesc anul trecut să te conving să pleci pentru două săptămâni - *(îl imită:)* „Nici o zi mai mult!”, de parcă mureau tablagii dacă lipseai o lună – te conving, deci, să petreci *(silabisește)* patrusprezece zile la munte. Și nimerești într-un peisaj de vis, cum singur ai spus, o „gură de rai”, la o gazdă extraordinară, cum singur ai spus, de unde te întorci cu vreo patru kilograme în plus și roșu în obraji ca un bebeluș. Și, colac peste pupăză, gazda cea extraordinară, o femeie superbă și, de necrezut, singură, care are, am aflat, numai șaiszeci și opt de ani, ei bine, gazda se înamorează de tine. Mai mult: după ce îți trimite, timp de un an, un teanc de scrisori adorabile, asimilează,

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

probabil, mitocănia ta de a nu-i răspunde cu timiditatea și trece singură la fapte: își pune hainele de sărbătoare și vine să te ia. Unde s-a mai pomenit asemenea noroc?

Mitică : *(a terminat cu îmbrăcatul)* Unde mi-e șapca? Uite-o! *(iese)*
Alina : *(în urma lui)* Degeaba! Ți-am spus că nu pleci.
Mitică : *(reintră fioros)* Unde sunt cheile mele?
Alina : Le-am pitit!
Mitică : Dau telefon la poliție! *(se repede la aparat, uitând că e scos din priză)*
Alina : Nu pleci până nu ne lămurim!
Mitică : *(tipă)* Da' cine ești tu să te lămuresc? Ți-ai șters mucii de la nas?
Alina : *(își duce brusc mâinile la burtă)*
Mitică : *(îngrozit)* Ce-i?
Alina : *(luminoasă)* Mi-a tras un pumn.
Mitică : *(revenindu-și)* Bine ți-a făcut! Dă-mi cheile!
Alina : *(scoate o sticlă de țuică)* Uite ce ți-a adus...
Mitică : *(după o pauză, deschide sticla; miroase)* Doamne, ce femeie!... *(ia un gât; se așează)* Nu pot să-ți explic fin'că n-o să-nțelegi. *(mai ia un gât)* Fin'că tu nu știi niște lucruri. Care, orice-ai zice, nu sunt așa... să treci peste ele... să te faci că... *(mai ia un gât)*
Alina : *(îi ia sticla)* Nu-ncerca să mă minți.
Mitică : Adică?
Alina : Să-mi spui că nu te simți în stare să faci pe infirmieru' de-acum încolo.
Mitică : *(speriat)* E bolnavă?
Alina : *(îl liniștește)* Atât cât știi.
Mitică : *(răsufală ușurat)*
Alina : *(zâmbind)* Nici nu-mi vine să numesc boală ce are ea. E ca și cum ai spune că toți copiii sunt bolnavi. Asta-i tot ce-are ea: o minte de copil!

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Mitică : Treaba e c-are mintea asta de vreo patruj' de ani...

Alina : Cu-atât mai bine: ce poate fi mai minunat decât să fii copil o viață-ntreagă?

Mitică : O viață-ntreagă poate! Numa' că, vezi tu, ea a apucat să fie vreo douăj' de ani cu mintea-ntreagă... la un moment dat s-a damblagit...

Alina : Și?

Mitică : Și? Auzi, de ce crezi tu că citesc eu chestiile alea care le citesc? Așa, de florile mărilor? Nu! Nu e taică-tu așa om! Să se deștepte de unu' singur! De-aia! Fin'c-a venit femeia asta plecată cu sorcova și s-a uitat în ochii mei. Atât a făcut ea: s-a uitat în ochii mei! În ochii mei care n-au văzut nimic! Nimic! D'-aia m-am apucat de citit, înțelegi? Ca să văd măcar acum, să văd în cărți măcar, dacă n-am văzut atunci, când era de văzut... Nu-nțelegi! Cui îi spui, nu-nțelege! Ar trebui să vină la toți femeia asta, să se uite-n ochii lor... (*ia sticla și bea*) Știi tu cine-a fost bărbatu' ei?

Alina : (*minte*) Nu știu.

Mitică : Păi nu știi! De unde să știi? Nimeni nu știe! Ce, crezi că eu știu de la ea? Nici pomeneală, mi-a spus un vecin, așa, din întâmplare, parc'-ar fi vorbit despre... că se schimbă vremea... eu zic: „Tare gospodar trebuie c-a fost bărbatu' lu' tanti Ileana!”, iar el: „Ar fi fost la sigur dacă nu-l împușcau comuniștii...”, „Cum?”, zic eu, „Da”, zice el, „n-avea nici treij' de ani când l-au...”, „A fost partizan?”, zic eu, uluit, „În munte, acolo sus!”, îmi arată el, „Nici copii n-a apucat să-i facă...” Partizan, înțelegi? Bărbatu' ei a fost partizan! L-am întrebat odată pe unu' din moșii ăștia care dau cu zaru': „Bre, tu știi ce-i aia partizan?” „Știu”, zice el, „comuniștii ăia care puneau bombe pe sub trenurile lui Hitler.” Asta știa el. (*bea*)

Alina : Au trecut cincizeci de ani de-atunci.

Mitică : Vezi? Aia e! Și dac'-au trecut cincizeci de ani, ce? Ce, dac'-au trecut cinzej'

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

de ani când ăla vine și zice că asta erau partizanii: comuniști care puneau bombe la nemți... Oi fi eu... da' nu poți să vii așa, cu chestia asta, c-au trecut cinzei' de ani... Da, dacă-l împușcau pe Maurer... dacă știi tu cine-i Maurer...

Alina

: Știu, știu...

Mitică

: ... dacă-l împușcau pe Maurer și-o băgau pe ea în vila lui... puteai să zici. Sau dacă se ducea Maurer la ea și-i zicea: „Iartă-mă, tanti Ileana!” Atâta să faci! Puteai să zici! Da' așa nu poți! Nu poți să zici: „Basta!” numai fin'că l-au ciuruit pe nea Nicu. Nu poți!

Alina

: Tată, e foarte frumos ce spui tu, da'...

Mitică

: (*întrerupe*) Ce frumos, mă, de frumos e vorba aici? Cum o să mă duc eu acolo și să se uite toată ziua-n ochii mei? Toată ziua, de dimineață până seara! De frumos e vorba? Când ea, acum îți spun, a făcut, fii atentă, după ce i l-au împușcat pe bărbat-su, OPT ani !!! Opt ani! Ți-nchipui tu ce-nseamnă opt ani? Ți-nchipui tu ce-nseamnă pușcărie, ce-nsemna pe vremea aia?

Alina

: Am citit și eu...

Mitică

: Foarte rău dac'-ai citit și degeaba ai citit! De-aia e cum e! Așa a ieșit de-acolo! Nu ți-e rușine-atunci să spui că ce bine de ea c-a fost toată viața nebună?... (*bea; își aprinde o țigară; pauză*)

Alina

: Aș înțelege dac'-ai fi fost unu' din vilele alea, sau unu' care dădea rapoarte, sau membru de partid măcar, sau orice, acolo, de sindicat, de ceva... Dar tu n-ai fost nimic! Tu chiar n-ai făcut nimic!

Mitică

: (*obosit*) Păi despre asta-i vorba: că n-am făcut nimic. Și nici măcar despre asta nu-i vorba, atunci de-abia ar fi fost frumos, cum spui tu; da' eu am făcut ceva: am luat salariu de la ei, și-acum iau pensie de la ei. Pricepi? Acuma, când îți spun ție toate astea, țigara asta care-o fumez am cumpărat-o cu banii din pensia de la ei.

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Alina : Ce? (*îi smulge țigara*)
 Mitică : (*nu se împotrivește*)
 Alina : Nu-mi spune că iar te-ai apucat...
 Mitică : (*tace; pauză*)
 Alina : (*începe să plângă, tăcut; senină:*) Ai dreptate.
 Mitică : Ce?
 Alina : Ai dreptate.
 Mitică : De ce plângi?
 Alina : Nu știu. În ultima vreme plâng așa, din orice. Cred că din cauza asta (*își îmbrățișează burta; o leagănă*). Ai dreptate... (*molcom*) Știi, în ultima vreme nu mai suport să văd nici un film. Și-atunci mă uit toată ziua la un post pe care se dă numai muzică. De dimineața până seara – muzică. Și ieri am văzut o chestie foarte interesantă: se chema „Sonată pentru patru elicoptere”. Era un cvartet obișnuit de coarde, patru tipi în frac, serioși... Numai că fiecare își cânta partitura din câte-un elicopter. Patru elicoptere huruind infernal și undeva, înăuntrul lor – muzica. Pe care, bine-nțeles, n-o puteai auzi. Doar îi vedeai pe ăia patru că, în mijlocul zgomotului, cântă. Și m-am gândit la tine. Te-am mințit, știi? Toate lucrurile astea despre pușcăria ei, despre bărbată-su... le știam. M-am interesat, ce crezi... Tot așa: vecinii... Ai dreptate. Știi când mă mai gândesc la tine? Și plâng? Când mi-aduc aminte de un țigan pe care l-am lăsat repetent. Eu l-am lăsat. Toți îl treceau ca să n-aibă dureri de cap, și eu l-am lăsat. Nu-nvăța nimic, în schimb cotonogea tot ce-i ieșea în cale. Chiar și fete... (*pauză*) Ai dreptate... Da' știi care-i problema? Că nu contează că ai dreptate. Că mai important decât dreptatea ta e că femeia asta a venit aici. Înțelegi? Cum să-i spui să plece? Cum să nu-i spui să stea? Știi

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

ce senzație am avut când m-a mângâiat pe burtă? Parcă mi-a atins copilul... Parcă mâna ei a trecut prin piele, prin tot, până la copil... Poți să-ți închipui? Poți? *(după o pauză)* Tati!...

Mitică : Ce vrei?
Alina : Vreau să nu mai plece.
Mitică : Parcă ziceai că am dreptate!
Alina : Da' nu contează dreptatea ta! Contează mâna ei!

(Soneria.)

Mitică : *(sare în picioare; disperat, în șoaptă:)* A venit! Mincinoaso, ai zis că stă cu bărbat-tu de vorbă... M-arunc pe geam, asta fac, m-arunc pe geam! *(Alina încearcă să-l oprească; bătaie în ușă)* Lasă-mă! Din cauza ta! Lasă-mă! *(Deodată, Alina se chircește, cu mâinile la burtă.)* Ce-i? Doamne, Dumnezeule, ce-i? Te-am lovit eu?

Voce copil : *(off)* Nea Mitică! Nea Mitică!

Mitică : *(ajutându-și fiica să se așeze)* Ți-a tras un pumn iar?

Alina : *(încuviințează)*

Mitică : Să-ți aduc ceva? Apă... sau... *(arată spre sticla de țuică)*

Alina : Nu. E-n regulă.

Voce copil : *(off)* Nea Mitică! Nea Mitică!

Mitică : *(spre culise, aspru)* Ce vrei, bă?

Voce copil : *(off)* A zis domnu' Păun că te-așteaptă jos, cu pulurile pregătite!

Mitică : *(Alinei)* Ți-a trecut? Nu vrei să te-ntinzi un pic?

Voce copil : *(off)* Ce să-i spun?

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Mitică : *(ajutând-o să ajungă în pat)* Încetișor! Hai, cu tata!
Voce copil : *(off)* Ce să-i spun?
Mitică : *(mângâindu-i burta)* Se poate s-o lovești pe mămica ta?
Voce copil : *(off)* Ce să-i spun?
Alina : Spune-i să-și bage pulurile alea undeva!!!
Mitică : Vai, ce urât vorbește mămica ta!... Vai, vai, vai, ce urât... Ce urât... *(iese)*

(Se aude ușa deschizându-se. Alina își dă seama, pipăindu-și buzunarul, de ceea ce s-a întâmplat...)

Alina : Mi-a furat cheile!... *(râde)* Scamatorul! *(râde)*

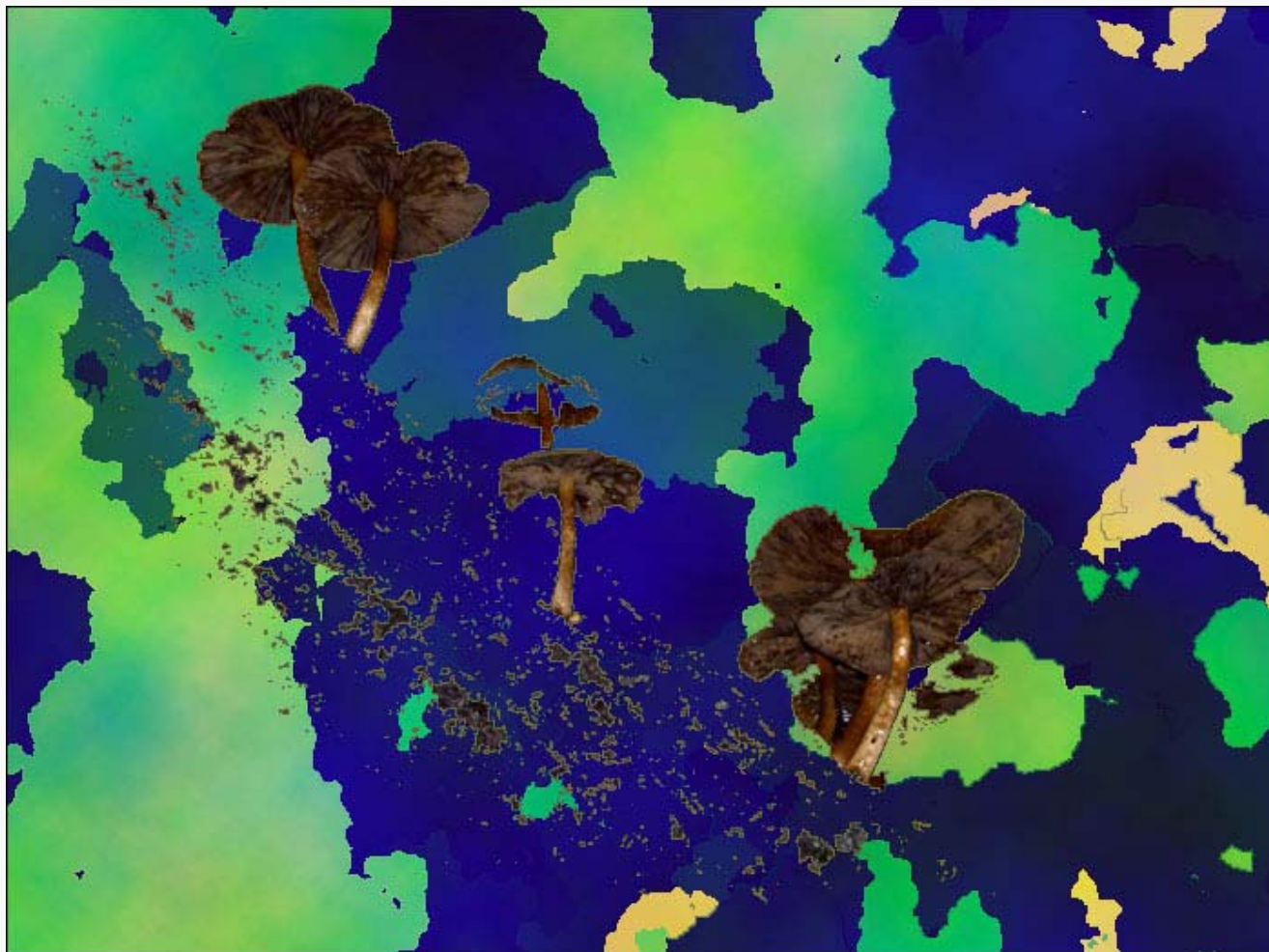
(Întuneric.)

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

SCENA a IV-a

Dan, Dorina, Ovi, Lore, Victor, Laura, apoi Alina, Marx, tanti Ileana

(O bancă într-un parc. Victor și Laura se sărută. Lung și pasional. Apoi el începe bine-cunoscutul ritual al pipăirii, constând în asedii –întâi respinse, apoi acceptate– asupra zonelor intime ale trupului ei. Deodată – un țipăt de cucuvea.)*

Victor : *(se ridică)* Iartă-mă o clipă!
Laura : Ce e?
Victor : *(scuzându-se)* Am o... nevoie urgentă...
Laura : *(întoarce capul, rușinată)*

(Victor se îndepărtează până-n dosul unui tufiș, unde sunt îngrămădiți Ovi, Lore, Dan și Dorina. Totul în șoaptă.)

Victor : *(lui Ovi)* Ce-i cu ăștia aici?
Ovi : Nu puteam să nu le spun!
Lore : Cum e?
Victor : Terminați, că v-aude! Cărați-vă!
Dorina : Nu-i mai băga mâna-n chiloți... E scârbos!

* Recomand distribuirea în rolul Laurei a unei actrițe edificate asupra binomului actor-personaj (adică lipsită de prejudecăți), deoarece scena trebuie jucată cât mai realist posibil.

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Dan : *(Dorinei)* Ei, fin'că nu suporti tu...
 Lore : *(Dorinei)* Nu știi ce-i bun!
 Victor : *(lui Ovi)* Mi-ai adus?
 Ovi : *(lui Dan)* Dă-i!
 Victor : Cum dracu' de tocmai azi n-am avut la mine?
 Lore : *(consolatoare)* De unde era să știi c-o apucă mâncăriciu'...
 Ovi : Joacă teatru, îți spun eu!
 Lore : Da' joacă bine, nu poți să zici!
 Ovi : Nu se poate, bă, așa, deodată...
 Dorina : Sărăcuțu'! *(îl mângâie pe Victor)* De câți ani așteaptă el...
 Dan : *(în timpul replicilor precedente i-a dat lui Victor un prezervativ)*
 Victor : *(îl studiază)* E-n regulă?
 Dan : Marfă chinezească!
 Ovi : Beton! Poți să tragi cu pușca!
 Victor : Bă, nu i-ați băgat ceva... Praf de scărpinat sau mai știu eu...
 Dorina : Fii serios!
 Dan : Ești nebun? Cum să stricăm așa ceva?
 Ovi : Bă, ăsta-i evenimentu' anului! Dacă nu joacă teatru...
 Dorina : Și dacă joacă!
 Lore : Totu' e să joace pân' la capăt!
 Ovi : Așa da! Și piesa se cheamă „Ultima mohicancă”!
 Victor : Bine, bine! Gata! Acu' valea!
 Ovi : Nici nu mă gândesc!
 Lore : Hai, mă, nu fii egoist!
 Victor : Bă, ați înnebunit?

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Dan : Să nu crezi c-avem aparate!
Dorina : Fin'că s-a stricat blitzu', nu de altceva... *(râde)*
Ovi : *(lui Victor)* Ți-ară' că nu i-o tragi?
Lore : De ce cobești?
Ovi : Ți-ară' că nu i-o tragi?
Victor : *(îndârjit)* Ți-ară' că i-o trag?
Ovi : Ți-ară' că nu i-o tragi?
Victor : Ți-ară' că i-o trag?
Lore : *(lui Victor)* Ei, ho, că-ți pierе entuziasmu'! *(cu ajutorul mâinii, îi verifică „entuziasmul”)* la uite!
Ovi : Mă, nu-l ajuta!

(Pe bancă, Laura se foiește neliniștită.)

Victor : Dac'-aud un sunet, vă sparg pe toți! *(pleacă spre Laura)*
Dan : *(în urma lui)* Baftă!
Dorina : Și nu-i mai băga mâna-n...
Dan : *(o întrerupe)* Lasă-l!
Ovi : *(lui Lore)* Ți-ară' că nu i-o trage?
Lore : Sssst!...
Victor : *(Laurei)* la uite ce-am găsit pe jos! *(îi dă prezervativul)*
Dan : Ce tupeu are...
Ovi : *(specialist)* A pierdut-o.

* Numărul reluărilor acestui schimb concentrat de replici e la latitudinea regizorului.

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Laura : *(studiază prezervativul)* ... made in China...
 Victor : Cred că i-a căzut unui chinez din buzunar.
 Ovi : *(dezamăgit)* Ce texte are...
 Laura : Se poate.
 Lore : Asta cre' că nici nu știe la ce folosește!
 Laura : S-a umplut țara de chineji...
 Victor : *(curajos)* Crezi că mi se potrivește?
 Laura : *(cu timiditate)* Am auzit că chinezii sunt foarte mici...
 Dan : Mamă, ce gagică!...
 Dorina : *(îi trage o palmă peste ceafă)*
 Ovi : Hai, că m-a lăsat paf!...
 Laura : *(între timp a aruncat prezervativul chinezesc și acum scoate altul din buzunar)* Uite!
 Victor : *(o privește siderat, cu noul prezervativ în mână)*
 Laura : *(cu ochii-n pământ)* E italianesc.
 Ovi : *(înnebunit)* Aoleu, aoleu!...
 Dorina : Cine-ar fi crezut?!...
 Lore : Asta-i Mata-Hari în persoană!...
 Victor : *(reia asediul, de astă dată mult mai eficace: Laura rămâne rapid fără bluză)*
 Ovi : Asta chiar i-o trage!
 Lore : Ce vorbești? I-o trage ea lui!
 Ovi : Bă, iertați-mă, da' prea de mult visez chestia asta... *(și se furișează, sub privirile lor uluite, până când ajunge pe bancă, în spatele Laurei; o sărută pe spate)*
 Laura : *(tresare)*

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Victor : *(îl observă pe intrus; sare în picioare) Ce pizda mă-tii... (e gata să se repeadă la el)*
Laura : *(cu mișcări blânde, îl oprește, îl trage înapoi pe bancă, îl sărută...)* Ce-ai cu el? Lasă-l...
Victor : *(perplex, nu se poate împotrivi)*

(Și scena continuă, de astă dată cu trei protagoniști.)

Lore : *(între uluire și admirație)* Fir'ar a dracului de curvă... *(și se ridică)*
Laura : *(o vede)*
Lore : *(prin semne, cere voie, politicos, să participe și ea)*
Laura : *(încuviințează)*
Lore : *(lui Dan și Dorinei)* Hai, bă, și voi, c-așa ceva nu mai pupați...

(Ultimii doi se conformează. Vom asista, oare, la o adevărată orgie? Din... fericire, nu! Căci, la câteva clipe după ce lucrurile alunecă pe un făgaș de-a dreptul scandalos, Ovi sare în sus de parcă ar fi fost atins cu fierul roșu.)

Ovi : Ce dracu'...

(Toți se opresc nedumeriți. Dar Victor repetă reacția lui Ovi.)

Dan : Ce-aveți, bă?
Lore : *(speriată)* Ce se-ntâmplă?

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

(E rândul lui Dan să tresară, apoi al fetelor. Cu mișcări de medic, Dan își extrage ceva din braț.)

Dorina : Ce-i aia?

Ovi : *(după ce studiază obiectul)* O invizoacă!

(Tirul continuă. Grupul arată, în dinamica lui, ca și cum ar fi fost atacat de un roi de albine.)

Ovi : Haide, bă, s-o-ntindem! Tre' să fie niște puști idioți! *(spre inamicii nevăzuți, adică spre public)* Bă, căcăcioșilor, erați gata să vedeți un futai pe cinste! O să vă pară rău peste câțiva ani, când o să dați banii pe casete porno!...

(Tirul invizibil se oprește.)

Ovi : *(în șoptă)* Hai să mergem...

Lore : Unde?

Ovi : La mine. Sunt singur. Veniți?

(Îi privește pe rând, așteptând confirmarea. Lore încuviințează imediat. Dorina și Dan se consultă din priviri, el lasă alegerea în seama ei, ea încuviințează. Victor aprobă și el, fără s-o privească pe Laura. După o pauză, confirmă și ea, cu ochii în pământ. Și în acest moment, al consensului general, se aude o împușcătură. Ovi cade secerat. Apoi alte împușcături. Multe. Până când toți sunt doborâți, în cele mai groțesti poziții, într-o baie de sânge. Liniște. Râs de femeie. Intră, la braț, în pas de plimbare, Alina și Karl Marx.

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Sarcina Alinei a dispărut.)

Alina : *(cu ochii la cer)* Cred, totuși, că n-au fost artificii. Nu se văd nicăieri.
Marx : *(la fel)* Știu la ce vă gândiți, domnișoară, dar vă înșelați. *(nostalgic)* Cine mai trage cu pușca în ziua de azi?... Toți au pistoale.
Alina : Puteți distinge între pistol și pușcă?
Marx : *(modest)* Experiența, domnișoară... Câte n-au auzit urechile mele...
Alina : *(cochetă)* Nu sunt domnișoară. Sunt în luna a noua!
Marx : *(tot cu ochii la cer)* Cum de nu se vede nimic?
Alina : Numai ziua se vede. Folosesc o cremă specială. O cremă de noapte! *(se împiedică de un cadavru; constată, împreună cu partenerul ei, măcelul din jurul băncii; nu e deloc surprinsă)* Tot mai credeți că e vorba de artificii?
Marx : Sunt nevoit să vă dau dreptate. Oare cine i-a mătrășit? Pare o reglare de conturi mafiotă.
Alina : Așa tineri și mafioți... Nu cred.
Marx : *(găsește pe jos prezervativul chinezesc)* Pofțiți dovada: mafia chinezească.
Alina : *(studiază prezervativul)*
Dan : *(se ridică într-un cot)* Nu suntem mafioți.
Dorina : *(la fel)* Suntem niște tineri nevinovați.
Ovi : Vroiam și noi să ne futeam și ne-a-mpușcat.
Alina : Cine v-a-mpușcat?
Victor : *(resemnat)* Nu se știe.
Ovi : Dar am impresia că moșul ăla libidinos de lângă tine nu e străin de treaba asta.
Alina : *(râde)* Dânsul a fost tot timpul cu mine. Are alibi!

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Marx : (*salută militărește*) Hai libi!

Lore : (*lui Marx*) Libidinosule!

Alina : (*împăciuitoare*) Poate că nu sunteți mafioți, poate c-a fost o ne-nțelegere. V-au confundat cu niște chineji. (*râde*) Oți fi mai micuți...

Marx : (*le arată prezervativul*) Am găsit dovada!

Lore : Păstrează-o! Deși nu cred că-ți mai trebuie...

Marx : Vă-nșelați. Cred că, în perspectivă, mi-ar mai trebui câteva milioane!

Alina : Nu fiți cinic! Știți că nu suport...

Marx : Iertați-mă. Am fost provocat.

Alina : E normal să vă bănuiaască. Legăturile dumneavoastră cu chinezii sunt notorii. Le știu până și copiii.

Marx : Din păcate, domnișoară, nu vă pot crede. Conform informațiilor mele, în zona aceasta, altădată complet alfabetizată, copiii nici nu mai știu cine sunt.

Alina : (*râde*) Vă faceți iluzii. (*grupului*) Copii, îl știți pe bărbosul ăsta?

Ovi : (*plictisit*) Îl știu, îl știu... Îl cheamă Maurer.

Marx : (*trist*) Vedeți?

Alina : Fac intenționat, domnule (*accentuează*) Marx. Fac mișto! Fac poante. Cioace. Glume. (*grupului*) Nu-i așa?

Tinerii : (*în cor*) Așa e, domnule Marx.

Alina : (*lui Marx*) Vedeți?

Laura : Oricum, e un fâs.

Victor : Ce?

Laura : Că ne-a-mpușcat așa, fără explicații, fără nimic.

Marx : Chinezii nu prea dau explicații. Sunt oameni dintr-o bucată.

Alina : Mici și hotărâți! (*râde*)

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Laura : Mai bine, ia vedeți, n-au lăsat un bilet, ceva?... Câteva semne d'-alea de-ale lor, scrijelite pe scoarța unui copac!... Sau pe piepturile noastre!...

Marx : *(râde)*

Ovi : De ce râzi, băi, grasule? Habar n-ai ce nasol e să mori așa, fără motiv!

Alina : *(spre întunericul din sală, cântat)* Chinezilor! Chinezilor!

Marx : *(râde)*

Alina : *(la fel)* Chinezilor! De ce i-ați omorât pe copilași? Ce v-au făcut, săracuții? Hai, chinezuților, micuților, hotărâților, dați-ne un semn, un motiv, o explicație, ceva!...

(Poc! - Alina e împușcată în braț.)

Marx : *(râzând)* V-am spus!

(Poc! - Alina e împușcată în celălalt braț.)

Marx : *(râzând)* V-am spus că sunt oameni dintr-o bucată!

Alina : *(cu reproș, întunericului)* Să vă fie rușine!...

(Poc! – Alina e împușcată într-un picior.)

Ovi : Hai c-o rezolvă și p'-asta!

(Poc! – Alina e împușcată în celălalt picior.)

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Marx : Mici, da' hotărâți! Bravo!

(Poc! – Alina e împușcată în frunte. Ajunge, prăbușindu-se, printre ceilalți tineri. Marx ia loc pe bancă, în mijlocul grupului; își aprinde pipa.)

Lore : *(Alinei)* Lasă, nu fii supărată!... Decât să umbli cu libidinosu'...

Ovi : Vedeți, bă, că am dreptate? Pe el de ce nu-l împușcă? Vă spun eu că e implicat!

Lore : Băi, grasule, du-te mai încolo! Nu vreau să mă maculezi cu osânza ta când o să te ciuruiască...

Ovi : N-o să-l ciuruiască, vă spun eu!

Laura : *(tare, patetic)* Ce nedrept! Noi, niște tineri nevinovați, să zacem aici într-o baie de sânge, iar ticălosul de Maurer să râdă fericit!...

(Poc! – lui Marx îi zboară pipa din gură.)

Ovi : *(satisfăcut)* He-he, ți-a venit rându', moșule!

(Poc! – Marx se chircește: e împușcat în burtă. Satisfacție generală. Dar... stupoare: cu o mișcare de medic, își extrage din locul impactului... o invizoacă! Urmează mai multe împușcături, toate cu același rezultat: pe drum, gloanțele se transformă în invizoace.)

Marx : *(majestuos, întunericului)* Oprește-te, Hai-Făn-Fân! Îți irosești muniția zadarnic!

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

(Tirul se oprește.)

Marx : *(la fel)* Mai bine du-te la bibliotecă și citește despre dacii liberi! Nemuritorii! Highlanders! Un neam ospitalier, numai pâine și sare!

(Intră o femeie bătrână și frumoasă, în costum popular românesc: tanti Ileana; îi oferă lui Marx pâine și sare.)

Marx : *(femeii)* Bună vremea, Cosânzeană!

Femeia : *(cochetă)* Bunică, de bună seamă...

Marx : *(întunericului, din nou maiestuos)* De unde și vorba: dacă ești chinez, *(tunător)* DU-TE-N CHINA!!! *(și ia o bucată de pâine)* Eu mai stau.

(Grupul de „morți” începe să intoneze „Hora Unirii” în chinezește – pe cât mai multe voci, dar, atenție, perfect armonic, necaricaturizat. Marx valsează cu tanti Ileana. Întuneric.)

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

PARTEA a II-a

SCENA I

Mitică, Păun

(Joacă table.)

Păun : *(consternat)* Ce-ai făcut???

Mitică : *(fericit)* Cum îți spun! Înapoi!

Păun : Hai, mă, că nu cred...

Mitică : N-a venit și la tine?

Păun : Cine?

Mitică : Poștărița!

Păun : N-a venit, frate, și sunt lefter... *(îi cade fisa)* He-he, vezi că minți? Nici n-a venit!

Mitică : Hai, bre, dacă-ți spun! Cre' c-a fugit direct la ei, la sediu! Era tare speriată, grasa: uite, așa-i tremurau fălcile! *(arată; e atât de exaltat, încât joacă, în continuare, cele două roluri)* Nea Mitică, de ce-mi faci una ca asta? Vrei să mă dea afară? De ce să te dea afară? Le-o duci îndărăt și le zici: „Ăsta n-o mai vrea!” Nu se poate, nea Mitică! De ce nu se poate? Am patruj' de ani vechime și-așa ceva nu s-a-ntâmplat! Ei, se-ntâmplă acu'! Hai, ia banii, te rog eu! Nu-i iau, bre! Și-acuma, fii atent, grasa: dacă nu-i vrei, dă și mata o semnătură și-i

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

iau eu... Auzi! Se poate, madam?... O-ntoarce: nu-i iau, ce crezi, ți-i pun pe cec, îți fac eu carnet, numai semnează aci, nu-mi face d'-astea, că mai am șase luni și ies și eu, hai, nea Mitică... Nu!, zic eu. Și nu te mai grăbi să ieși, că-n curând vine o lege care taie toate pensiile! Aoleu! D'-aia nu vrei mata s-o iei... D'-aia! În semn de protest! (*râde*)

Păun : (*l-a ascultat siderat*) Mă, tu chiar ai...

Mitică : (*fericit*) Chiar!

Păun : (*după o pauză*) Acuma, gata... Te dă la ziar, tot tacâmu'... O s-ajungi de râsu' târgului...

Mitică : (*liniștit*) Lasă, bre... Asta să fie toată nenorocirea!

Păun : Ce-o să le zici?

Mitică : Cui?

Păun : La ziarști.

Mitică : Ce ți-am zis și ție.

Păun : Crezi că ăștia-s proști ca mine, să te-asculte?

Mitică : (*ghiduș*) Le-am scris deja un bilet!

Păun : La ziar?

Mitică : Nu, bre, la Pensii, la Oficiu'! L-am dat lu' grasa să li-l dea odată cu banii. (*râde*)

Păun : Hai, zi, ce bilet?

Mitică : „Vă rog să construiți cu ei capitalismu'!” (*râde isteric*)

Păun : Măiculiță...

Mitică : Ce te vaiți, mă, atâta? Mai bine dă cu zaru'!

Păun : Nu dau, frate, cu nici un zar! Fi-ta știe?

Mitică : Știe, știe...

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Păun : Știe pe dracu'! Norocu' tău că nu se poate!
 Mitică : Ce nu se poate?
 Păun : *(satisfăcut)* Ce-ai făcut tu: să dai pensia înapoi.
 Mitică : Cum nu se poate? Tocmai s-a putut!
 Păun : Căcat! Ți-o bagă-n casierie și ți-o trimite peste-o lună.
 Mitică : Și eu n-o iau!
 Păun : Și iar ți-o bagă-n casierie și...
 Mitică : Și eu n-o iau! Ce crezi, că poa' să mi-o dea cu forța?
 Păun : Eu știu? Fac ei cumva... Da' tu din ce-o să trăiești?
 Mitică : Văd eu.
 Păun : *(ironic)* Pui osu' la treabă?
 Mitică : Deocamdată vreau să-mi vând apartamentu'.
 Păun : *(sare în sus)* Ce să faci???
 Mitică : Ce țiți așa, bre? Îmi iau o cămăruță, undeva, și pun banii la bancă. La Țiriac îi pun, fin'că ăsta e de-al meu: nu ia pensie! *(râde)*
 Păun : *(după o pauză)* Frate, îmi pare rău, da' eu nu mai joc cu tine!... *(împinge tablele)*
 Mitică : *(grav)* De ce, bre?
 Păun : Uite-așa... Prea-ți bați joc de toată lumea...
 Mitică : *(gânditor, dă să-și aprindă o țigară)*
 Păun : *(îi smulge țigara)* Ce-i asta? Iar te-ai apucat? *(supărat)* Ce dracu', mă, mai ai câțiva ani și gata! Nu poți să... să pui și tu o roșie pe balcon... să-ți iei un câine, să faci ceva folositor... Uite-te-n oglindă! Ai șapteji' de ani și te porți ca un copil!!!
 Mitică : *(meditativ)* Păi nu e minunat să fii copil?...
 Păun : Hai, că... O fi minunat, da' eu, uite, sunt bătrân! Și nu mă mai joc cu tine.

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

(*împinge tablele*) Dacă vroiai s-o faci pe nebunu', trebuia la douăj' de ani, nu acu', hodoronc-tronc!...

Mitică : (*filosofic*) Ce mi-e douăzeci, ce mi-e șaptezeci...

Păun : Ce ți-e? Nu ți-e bine, asta ți-e!

Mitică : Treaba e să-ți vină mintea la cap!

Păun : (*exasperat*) Când să-ți mai vină, mă? Tu nu pricepi că... Fii atent ce pătesc azi dimineață! Fii atent! Vine unu' d'-ăsta micu' la mine, că nici nu știu al cui e, praf l-aș fi făcut pe ta-su, vine și zice: „V-a căutat nenea Țică!”

Mitică : Care nenea Țică?

Păun : Așa am zis și eu: „Care nenea Țică?”. Și el ce crezi că zice? „Nenea Țică, nu-l știți? E gropar aici, la cimitir!”

Mitică : (*după o pauză, negru*) Și nu l-ai altoit?

Păun : Da' ce, am putut? Avea niște d'-astea-n picioare, cum le zice...

Mitică : Rotile.

Păun : Așa! Din trei pași era la colț. Și se hlizea de-acolo la mine... (*după o pauză*) Au înnebunit de tot... Și ție-ți arde de...

Mitică : Nu-mi arde, bre, da' altceva nu se poate face. De ce crezi tu că ți-a făcut bucata ăsta micu'?

Păun : De tâmpit!

Mitică : De tâmpit, da' de ce-i tâmpit? Îți spun eu de ce: fin'că n-are cin' să-i zică „Bă, ești tâmpit!”

Păun : Adică mă-sa și ta-su ce păzesc?

Mitică : Nu, bre, nu-nțelegi. Chiar dacă-i zice, de ce s-asculte ăsta micu' de ta-su, care-a luat salariu' de la ăia? Da, da, nu te uita ca vițelu' la mine! De ce să nu te-njure pe tine, sau pe mine, care-am luat salariu' și-acu' luăm pensie!

Păun : Bravo! Ai făcut ce-ai făcut și-ai ajuns la pensie.

Mitică : Fii atent: să zicem că tu nu ești tu. Să zicem că tu ești Ceaușescu.

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Păun : Știi cum se cheamă asta?
Mitică : Care asta?
Păun : Asta, ce-ai tu! Se cheamă demență senilă!
Mitică : (*furios*) Ascultă, bre, ca să pricepi! Tu ești Ceaușescu și ăștia nu te-au împușcat. Ți-au făcut proces, te-au băgat la răcoare, ai stat ce-ai stat, pân' la urmă ai ieșit pe caz de boală, ca toți ăilalți. Și-acu' stai și tu la o tablă, nu aici, pân' Primăverii, la casa ta amărâtă, și vine la tine un nepoțel, un Ceaușescu mic, mic-mic, da' care știe deja ce-i aia marijuana; și tu-i zici: „Nepoate, nu-i frumos să-njuri oamenii pe stradă!” Ce crezi tu că face ăla micu'? Zi! Te scuipe-ntr-o ochi, aia face, nu stă la vorbe! Pricepi?

Păun : Ce să pricep?
Mitică : (*exasperat*) Că n-are de cine s-asculte, bre! Asta să pricepi! N-are de la cine să ia exemplu! Să nu te miri dacă, peste câțiva ani, ăsta micu' cu cimitiru' n-o să dea buzna peste tine-n casă ca să te fută-n cur!

Păun : Ce urlă așa, măi frate?
Mitică : Și-aici e buba! Buba e că are dreptate!
Păun : Are dreptate să mă...
Mitică : Da, da, să te fută-n cur!
Păun : Mai încet, mă, mai încet, că te-aude lumea...
Mitică : (*după o pauză*) Vezi, d'-aia fac eu chestiile astea...
Păun : Ca să nu mă... Nu urla!
Mitică : (*calmat*) Nu urlu. Ca să mă răcoresc. D'-aia!
Păun : (*după o pauză*) Apropo, ce-ți face nepoțica?
Mitică : Bine. Crește.

(*Întineric.*)

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

SCENA a II-a

Dan, Dorina, Ovi, Lore, Victor, Laura, apoi Vlad Țepeș

(La munte. Poienița din prima scenă. Aceleași două tabere, cu două diferențe: lipsește Păun, iar în locul ursului se află Mitică, cu un pistol în mână. „Dansul” păstrării unei anumite distanțe se repetă și el: orice încercare de retragere a grupului este sancționată de Mitică printr-o apropiere amenințătoare. Pauză statică, încordată.)

Dan : Doriți bani?
Dorina : Avem un cont. Nu e mare da'...
Ovi : Și eu am! Un unchi! E tare, nu e d'-ăsta de carton! *(lui Lore)* Zi și tu...
Lore : Tata e chiar baștan! Mie-mi dă cu țârâita, da'...
Ovi : Nu-i adevărat! Vă dă tot! Om vă face!
Victor : Aș putea să vă dedic primul meu volum...
Ovi : Corect! E o mare speranță! Rămâneți în istorie! *(Laurei)* Dă și tu ceva!
Laura : *(roșind)* Eu... sunt aproape fecioară... Dacă vreți...

(De departe, se aude, fluierată, melodia „Dă, mamă, cu biciu-n mine!”. Tinerii ascultă plini de speranță.)

Ovi : He-he, ți s-a-nfundat!
Lore : Boșorogule!
Dan : Mai bine fugi, cât mai ai timp!

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Laura : (*urlă, patetic*) Ajutoooooor!...
Ovi : (*urlă și el*) Alo! Aici! Alo! (*celorlalți*) Hai, mă, și voi!
Toți : Ajutoooooooooooooor!!!

(*Intră Vlad Țepeș.*)

Țepeș : Ce zbierați, mă, așa? (*lui Mitică*) Hai noroc!
Tinerii : (*cu respect și încredere*) Să trăiești, Măria ta!
Țepeș : (*lui Mitică*) Aștia sunt?
Mitică : Aștia.
Țepeș : (*îi studiază de aproape; apoi, cu scârbă*) P'-aștia vrei tu să-i dai de exemplu?... Pfu!...
Mitică : Ce-au?
Țepeș : Uite ce fețe au... Și am impresia că s-au și căcat pe ei!
Mitică : Numai unu'.
Țepeș : (*spre tineri*) Care, mă?
Ovi : Eu, Măria ta! Am probleme cu sfincterele...
Țepeș : Zău? Ai încercat acupunctura?
Ovi : (*zăpăcit*) Nu...
Țepeș : (*lui Mitică*) Nu vrei să mi-l lași mie p'-ăsta?
Mitică : Nu se mai poartă ace d'-alea care-ți plac ție...
Victor : (*lui Ovi, încet*) Am impresia că se referă la țepe...
Ovi : Măria ta, deja mă simt mai bine... (*cere ajutorul celorlalți*) Parcă nici nu se mai simte, nu?...
Țepeș : Stai, mă, liniștit, că nu vreau să te trag în țeapă! (*supărat*) Crezi că nu știu ce-i aia acupunctură?

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Ovi : Cum să nu...
 Țepeș : Țeapă... De când n-am mai... (*zâmbește amintirilor*)
 Lore : (*emoționată*) Vai de mine! (*arată spre „zâmbetul” voievodului*) Deci e-adevărat!!!
 Mitică : (*lui Lore, plictisit*) Ține, bre, mâinile sus...
 Lore : Măria ta, și eu sufăr cu... sfincterele!
 Țepeș : (*lui Mitică, explicativ*) Am un succes nebun la gagicil!...
 Lore : Vreau acupunctură!!!
 Dorina : (*tipă*) A!!! Și eu vreau!
 Dan : (*Dorinei*) Ce-ai, femeie?
 Țepeș : (*lui Dan, modest*) Ce să aibă? Nimic, mi-a văzut dantura. (*își etalează colții de vampir; lui Ovi*) Ăștia sunt, bă, pentru acupunctură: scule fine!...

(*Țipete. Fetele în extaz.*)

Mitică : Bă, stați pe loc!
 Laura : (*cu ochii în pământ*) I want to live forever...
 Țepeș : (*lui Mitică*) Ți i-am zăpăcit.
 Mitică : Văd!
 Țepeș : Alo! Ia, gura! (*se face liniște*) Care are treabă cu sfincterele, mâna sus! (*văzând că toți sunt cu mâinile în sus, lui Mitică*) Hai, bă, lasă-mi-i mie! Mi s-a făcut o sete...
 Mitică : (*supărat*) Nu ți-i las, bre! Trebuie ceva mai simbolic! Dacă-i găsește borteliți de tine, nimeni nu pricepe nimic!
 Țepeș : A, tu nu pe ei vrei să-i vindeci...

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Mitică : (*nervos*) Păi nu ți-am zis că vreau să-i dau exemplu?
 Țepeș : Am uitat, mă, ce țiپی așa? Acu' am înțeles! (*spre tineri*) Aha! - sunteți boieri, ai?
 Tinerii : (*în cor*) Nu, Măria ta, suntem talpa țării!
 Țepeș : (*uimit, lui Mitică*) Ce-ai, bă, cu talpa țării?...
 Mitică : (*cu ură*) Pute!
 Țepeș : Ce-i drept... Da' cum o să mai meargă? În genunchi?
 Mitică : (*la fel*) Mai bine să nu mai meargă, decât să duhnească așa!
 Dan : (*indignat*) Să nu mai meargă țara?
 Victor : (*lui Țepeș*) S-a demascat: nu e patriot!
 Ovi : E țigan, Măria ta!

(*Tăcere.*)

Țepeș : (*crunt, lui Mitică*) Arată gingiile!
 Mitică : Te dai cuăștia?
 Țepeș : (*tunător*) Arată gingiile!!!
 Mitică : (*exasperat*) Na, mă! (*îi arată gingiile*)
 Țepeș : (*se întoarce spre Ovi*) De ce minți, puturosule?
 Ovi : (*se apără*) Deja nu se mai...
 Țepeș : (*arătându-l pe Mitică*) E patriot sută-n sută! (*furios, lui Mitică*) Ai dreptate, bă! Mătrășește-i! Fă-i simbol! 'Tu-i talpa mă-sii... (*tunător*) Mai bine șchiop decât puturos!
 Tinerii : Îndurare, Măria ta!
 Țepeș : (*lui Mitică*) Ce planuri ai?

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

(La ureche, Mitică îi povestește, se pare, o întreagă istorie. Din când în când, Țepeș privește aprobator spre tineri, care sunt din ce în ce mai înspăimântați, astfel încât Mitică e deseori nevoit să-i someze cu pistolul, pentru a rămâne pe poziții.)

Țepeș : *(finalmente de-a dreptul cucerit)* Asta da! Eu unu'... Bravo, bă! Ai cap de voievod!

Ovi : *(disperat)* Măria ta, nu ne lăsa pe mâna jidanului!!!

(Tăcere.)

Țepeș : *(crunt, lui Mitică)* Scoate pula!

Mitică : *(se gândește o clipă, apoi, sastisit, începe să se desfacă la prohab)*

Țepeș : *(îl oprește)* Stai... *(tinerilor, cu un dispreț enorm)* Bă, intriganților... Nici nu meritați ce vrea ăsta să vă facă! ...

Ovi : *(o ultimă încercare)* Poate s-a cusut la loc...

Țepeș : *(strivitor)* Gura! Eu în locu' lui v-aș strivi ca pe viermi! *(lui Mitică)* Ia-i de-aici! Ia-i, că deja... mă doare nasu'!...

Mitică : *(se apropie de tineri)* Care calcă strâmb, l-am găurit! Haide!

Dan : Unde mergem?

Mitică : Unde zic eu. Mișcă!

Lore : Nu vine și măria sa?

Mitică : Gura!

(Ies toți, afară de Țepeș.)

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

SCENA a III-a

Țepeș, Marx, Primul porumbel, Al doilea porumbel

Țepeș* : *(singur, fluieră: „Dă, mamă...”; apoi, mohorât)* Mai bine-l opream pe căcăcios. Tare mi-e sete!... *(salivează)* Parcă nu ieșea simbolu' și fără el... Asta cu șase e-așa... Cine dracu'-nțelege... Dac'-avea măcar șai'sase... *(salivează)* Tare mi-e sete! Sper să nu se-apuce și alții de simboluri: rămân fără combustibil... *(salivează)* Mă seacă!... *(își dezvelește încheietura mâinii)* Jalnic... De-atâta amar de vreme sunt cel mai tare-n branșă, și uite: am ajuns să fac laba!... *(e gata să se muște de încheietură, când...)*

Voce Marx : *(off, cântat)* Țepeluș!...

Țepeș : *(se oprește; sastisit)* Ce vrei, bă, grasule...

(Intră Marx.)

Marx : Aici erai?

Țepeș : Aici eram.

Marx : Îmi pare rău: e ora mesei! Autovaccin?

* În cadrul acestei scene, regizorul nu se va lăsa păcălit de caracterul, aparent comic, al replicilor și al situațiilor. Ci, fără a neglija latura derizorie a lucrurilor, va încerca să transmită spectatorilor acea senzație de teroare împletită cu fascinație, pe care o produce bietului nostru suflet contactul cu veșnicia, indiferent de forma în care se manifestă ea.

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Țepeș : Nu: labă!
 Marx : *(muștrător)* De ce ești colțos?... Ia uite ce ți-am adus! *(ca un prestidigitator, scoate din mânecă un porumbel superb, alb)* Păsărica!
 Țepeș : Nu se poate mai târziu?
 Porumbelul: Glu-glu-glu!
 Marx : Vezi? Nu se poate! Îi e foame!
 Țepeș : Și-al tău?
 Marx : Al meu a păpat deja! *(se bate peste burtă, în partea dreaptă)*
 Țepeș : Tot ficat?
 Marx : Au un fix.
 Țepeș : *(ia porumbelul, îi vorbește)* Tot ficat, mă? N-ai chef și tu de o variație? Știi ce-i ăla apendic?
 Porumbelul: Glu-glu-glu!
 Marx : Nu te mai chinui: e dresat bine...
(Intră un al doilea porumbel superb, alb. Cei doi îl privesc înfiorați.)

 Țepeș : Cu ăsta ce-i? E-al tău: vroiai să tragi chiulu'!...
 Marx : Nu-i al meu. Uite: are ochii verzi.
 Țepeș : *(constată)* Așa-i!... *(după o pauză)* S-o fi rătăcit...
 Marx : Țștia nu se rătăcesc... Cre' că e-a lu' prietenu' tău!
 Țepeș : Țșta cu copiii?
 Marx : *(încuviințează)*
 Țepeș : Așa-i! *(răsuflă ușurat)* Pfui, ce m-am speriat!... Credeam că mi-a dublat porția...
 Marx : *(după o pauză, în care amândoi privesc al doilea porumbel)* Cum îl cheamă?

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Țepeș : Mitică.
Marx : N-am auzit...
Țepeș : O s-auzi! E plin de idei...
Primul
porumbel : Glu-glu-glu!
Țepeș : *(primului porumbel)* Bine, bine... *(își dezgolește pântecul; în dreptul ficatului are o rană uriașă; pune porumbelul în dreptul rănii; se strâmbă de durere)*
Marx : *(râde)*
Țepeș : Ce-ți pasă: la cât ficat ai tu...
Marx : *(după un timp, arătând spre al doilea porumbel)* Da' de ce stă aici? *(porumbelului)* Ai mâncat deja?
Al doilea
porumbel : *(nu răspunde)*
Țepeș : Încă nu e... *(durerea îi curmă vorba)*
Marx : Aha... încă nu e gata masa... *(despre porumbel)* Sărăcuțu'! *(lui Țepeș)* Da' cât mai durează?
Țepeș : Puțin...

(Întineric.)

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

SCENA a IV-a

Alina, tanti Ileana, Ilenuța

(Noua locuință a lui Mitică – ceva extrem de mic. Alina citește cu glas tare de pe o foaie. Tanti Ileana, cu zâmbetul pe chip, ascultă încântată. În jurul lor, Ilenuța execută - cu virtuozitate, dacă e posibil - figuri de balet.)*

Alina : Dragă Mitică, am venit la tine cu Alina și cu Ilenuța. *(adaugă pe foaie:)* ...cu Ilenuța, nepoata ta, în caz că nu mai ții minte, cum zice fi-ta, deși eu nu cred... Ne pare rău că nu te-am găsit acasă. Să nu te sperii, că nu te-am dat la „dispăruți” nici la televizor, nici la poliție, nici la ziar, nicăieri. Andrei a avut o cunoștință detectiv particular. Așa am dat de tine. Aicea, unde te-ai mutat, nu se cheamă casă, ci mai degrabă coteț. *(privește în jur; Ileana aprobă mulțumită.)* Eu n-am mai plecat, fin’că Ilenuța a-nceput să plângă și să zică: „Vin cu tine! Vin cu tine!” Așa că n-am mai putut să plec. Sunt foarte îngrijorată de ce se-ntâmplă cu casa mea. Nu vrei tu să te duci până acolo, la mine? Dacă vrei, poți să stai mai mult, cât vrei tu, că nu te deranjează nimeni, decât numai Nuți care vine să facă curat și dacă vrei îți face de mâncare. Eu nu pot să vin că trebuie să stau cu Ilenuța. Dacă vrei îți dau și bani. Vrei? Aștept să-mi spui. Cu drag, Ileana. *(către tanti Ileana)* E bine?

Tanti Ileana: *(fericită, încuviințează)*

* Oricum, nu trebuie distribuită fetița cabinierii decât dacă are oarece studii în domeniu.

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Alina : *(modifică) ...cu drag, tanti Ileana...*
Ileanuța : *(vine din spate cu un pistol în mână)*
Tanti Ileana: *(o vede; țipă)*
Alina : *(se apropie de fetiță cu ochii la pistol, apoi începe să râdă; către tanti Ileana)*
Nu te speria...
Ileanuța : *(țintește spre cele două femei)*
Alina : *(liniștitor, către tanti Ileana)* E-a lu' tata! Eu i l-am dat acum câțiva ani, de ziua lui. N-ai mai văzut de-astea? Sunt pe toate drumurile!
Ileanuța : E de jucărie?
Alina : Nu, mamă, e lanternă! *(către tanti Ileana)* Nu ți-am spus că are el mania asta, cu lanternele...
Ileanuța : *(țintește spre public; apasă pe trăgaci)*

(Detunătură! Groază generală: țipete!)

Ileanuța : *(scapă pistolul; fuge la tanti Ileana în brațe)*
Alina : *(se apropie, studiază pistolul căzut; uluită)* E exact ca ăla... made in China...

(Întineric.)

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

SCENA a V-a

Dan, Dorina, Ovi, Lore, Victor, Laura, Claudiu, apoi Păun și Mitică

(O lumânare aprinsă în spatele căreia se ghicesc chipuri; îl recunoaștem pe cel al lui Claudiu, care privește fascinat flacăra; apoi trage aer în piept și suflă. Odată cu stingerea lumânării se face lumină. Ne aflăm în sufrageria unui apartament obișnuit de bloc. Dan, Dorina, Ovi, Lore, Victor și Laura sunt adunați în jurul lui Claudiu, fascinat în continuare de lumânarea acum fumegândă, înfiptă în mijlocul unui tort. Se cântă „Mulți ani trăiască!”. În timpul cântecului se aude soneria. Dan iese, apoi revine împreună cu Păun și Mitică. Bucurie generală: urale, îmbrățișări... „Dom’ profesor!”, „Ce mai faceți?”, „De când nu v-am văzut!” etc. Mitică rămâne stingher în spate, de unde cercetează atmosfera.)

Păun : *(după ce euforia s-a mai consumat)* Bă, copii, uite, n-am venit cu mâna goală, v-am adus un prieten: el e Mitică. *(prezentări: Mitică dă mâna cu toți, pe rând)* I-am povestit de voi, și-a vrut musai să vă cunoască. Mai ales pe Claudiu!

Mitică : *(a ajuns la Claudiu; îl îmbrățișează)*

Păun : la să vedeți ce i-a adus!

Mitică : *(scoate la iveală un tort grandios, în formă de ciupercă; arată ca o amanită ale cărei culori au fost inversate între ele; picățelele sunt roșii – căpșuni – iar restul e alb – frișcă)* La mulți ani!

Claudiu : *(e topit)*

Mitică : la-! E pentru tine!

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Claudiu : *(o întreabă din ochi pe soră-sa; ea îi permite; ia tortul cu o grijă infinită)*
Mitică : *(eliberat de cadou, scoate un pistol și-l îndreaptă către ceilalți; urlă)* Toată lumea la perete! Mâinile sus! La vedere! Repede! Mișcă!

(Se formează de-acum-tradiționalul grup compact, în spatele lui Păun.)

Păun : *(siderat)* Ce faci, mă?
Mitică : Gura! Să n-aud un sunet! Care mișcă l-am ciuruit!
Păun : *(face un pas)* Frățioare...
Mitică : *(țintește spre capul lui Claudiu, care a rămas pe loc, străin de cele ce se-ntâmplă în jurul lui, fermecat cum e de tortul-ciupercă; urlă)* Vrei să trag? Zi: asta vrei?
Păun : *(se retrage)*
Mitică : Nu faceți pe eroii că nu ține! *(fără tranziție)* Aveți tărie? *(nici un răspuns)* Bă, voi n-auziți, aveți tărie? Vodcă, whisky, țuică!
Dan : Avem.
Mitică : *(urlă)* Stai pe loc! Unde e?
Ovi : *(are o sticlă în mână)* Aici...
Mitică : Tu ești ăla care se cacă pe el?
Ovi : *(nu răspunde; sticla îi tremură)*
Mitică : Ce-ai acolo?
Ovi : *(la fel)*
Mitică : *(urlă)* Ce-ai acolo?
Dan : Palincă.
Mitică : Bună. Dă-i-o lu' dom profesor! *(urlă)* Încet!

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Ovi : *(se conformează)*
Mitică : *(lui Păun)* Deschide-o!
Păun : *Îți dai seama ce faci?*
Mitică : *(urlă)* Deschide-o!
Păun : *(deodată furios, apucă sticla ca pe o măciucă)*
Mitică : *(încordat)* *Îți spun că, dacă-ncerci ceva, tot apuc să termin vreo trei... Fă ce-ți zic, dacă vrei să se termine cu bine...*
Păun : *(se reține; cu ură)* Ce vrei?
Mitică : Deschide-o!
Păun : *(se conformează)*
Mitică : Bea!
Păun : *(îl înfruntă din priviri)*
Mitică : *(țintește spre grup)* Am zis să bei...
Păun : *(bea; dă să se oprească)*
Mitică : *(urlă)* Nu te opri! Bea! Tot!
Păun : *(cu noduri, continuă să bea; la un moment dat se îneacă, nu mai poate; se oprește, cu gâtul ars; răsuflă greu)*
Mitică : Bine. Fă o pauză. *(lui Claudiu)* De ce nu mănânci?
Claudiu : *(îl privește uluit)*
Mitică : Mănâncă, bre, de ce ți l-am adus?... *(și râde, simțindu-se, în sfârșit, stăpân pe situație)* Ce, ți-e frică? Nu-ți fie! Țsta e și frumos și bun!
Claudiu : *(o întreabă din priviri pe soră-sa)*
Dorina : *(îi permite)*
Claudiu : *(începe să mănânce; cu gura plină, lui Mitică)* Da' de ce stau cu mâinile-n sus?

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Mitică : Așa le place lor. *(lui Păun)* Gata?
 Păun : *(privire tulbure)* Ce vrei să faci?
 Mitică : Tu bea și lasă întrebările!
 Păun : Știi ce m-am gândit?
 Mitică : *(e iar gata să tragă)*
 Păun : *(bea; se îneacă)*
 Mitică : Haide, haide!...
 Păun : *(nu mai poate; se oprește; deja e amețit)* M-am gândit... să le-o dau și eu înapoi...
 Mitică : Ce tot spui...
 Păun : Pensia! Le-o dau și eu!...
 Mitică : Căcat! Prea târziu!
 Dorina : Domnule, doriți bani?
 Mitică : *(urlă)* Care-a vorbit? Am spus sau nu să n-aud un sunet? Am spus? *(nimeni nu mai mișcă, în afară de Păun, care se clatină)* Ce, ați prins glas? Vă luați după dom' profesor? Las' că dom' profesor nu mai are mult și tace de tot. Hai, dom' profesor, hai noroc!
 Păun : *(duce reflex sticla la gură; se oprește)*
 Mitică : *(urlă)* Bea!
 Păun : *(pronunție de bețiv)* Nu mai beau...
 Mitică : Bine, primu' o să fie căcăciosu'! *(țintește spre Ovi)*
 Păun : Nu mai beau dacă nu-mi spui ce-ai cu ei...
 Mitică : Am o treabă personală!
 Păun : Fin'că sunt copiii lor?
 Mitică : Număr pân' la trei: unu...

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Păun : De-aia?
 Mitică : ... doi...
 Ovi : *(îl silește pe Păun să bea)*
 Mitică : *(surprins, apoi mulțumit)* Așa, bre!
 Păun : *(se oprește epuizat; sticla îi scapă din mână: e aproape goală)*
 Mitică : la uite: dom' profesor e aproape mut! *(râde)*
 Păun : *(clătinându-se din ce în ce mai tare, începe să plângă)* Mă, copii, iertați-mă...
 da' n-am știut... de unde să-mi închipui eu că...
 Mitică : *(începe să râdă; va continua s-o facă, din ce în ce mai nestăvilit, pe toată
 bâlbâiala lui Păun)*
 Păun : *(plângând)* ...e nebun... n-are pensie... n-are casă... n-are nimic... banii la
 Țiriac... iertați-mă... sunt un bou... doar că... la ședințe... *(ridică mâna ca un
 școlar)* ... atât!... *(se prăbușește)*

*(Și, în timp ce râsul lui Mitică pare descărcarea energetică a unui diavol, începe să se
 lase întunericul. Râsul se stinge, fiind înlocuit cu... .. o „scenografie” sonoră infernală:
 urlete combinate cu zgomotul produs de un fierăstrău electric industrial. Totul la o
 intensitate apropiată limitei suportabilității auditive a spectatorilor. După un timp, urletele
 dispar. Zgomotul fierăstrăului este înlocuit treptat cu cel al unor...)*

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

SCENA a VI-a

Păun, Plutonierul, Polițiști

(...sirene de poliție. Lumină: suntem în curtea unui depozit de cherestea – vedem neapărat un fierăstrău circular plin de sânge. O grămadă de polițiști se foiesc de colo-colo, cu treburi specifice meseriei lor. Lumini intermitente de girofaruri. În avanscenă – Păun prăbușit la pământ, în aceeași stare de inconștiență. Un plutonier tocmai îi toarnă o găleată de apă în cap.)*

Păun : *(se trezește buimac)*

Plutonierul : Hai, moșule, deșteptarea!

Păun : *(il privește năuc)*

Plutonierul : Păi? Aici se face nani? Hai, c-avem treabă! Sus!

Păun : *(se uită în jur) Ce... (dar nu poate vorbi)*

Plutonierul : Ți-a fost frig, nu? Ai vrut și mata să-ți tai niște lemne, nu? Să-ți mai aduc apă?

Păun : *(face semn că îl arde gâtul)*

Plutonierul : Păi dacă faci excese... Ai luat foc pe dinăuntru? *(face semn spre cap)*

Păun : *(confirmă)*

Plutonierul : Și nu ții minte nimic-nimic?

* ... treburi pe care nu le mai descriu, fiind mult mai simplu pentru regizor să deschidă oricând televizorul.

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Păun : *(neagă)*
Plutonierul : Numai prostii ai făcut! În primu' rând ai dat drumu' la fierăstrău în toiu' nopții!
Tot cartieru' l-ai trezit! *(amărât)* Și ne-ai trezit și pe noi...
Păun : *(clatină din cap)*
Plutonierul : Nu tu? Da' cine?
Păun : *(ridică din umeri)*
Plutonierul : Cum, moșule, chiar așa? Poa' să taie omu' lemne pe mata? Țsta nu mai e
somm, e nesimțire!... Hai, sus, c-ai mai făcut o ispravă. Poate măcar p'-asta
ți-o aduci aminte.

(Îl ajută să se ridice; îl întoarce spre fundul scenei; face semn unor polițiști; aceștia dau la o parte o folie care acoperea podeaua spre spate. Apare o priveliște terifiantă: trupuri omenești tăiate în bucăți, încă sângerânde; recunoaștem cele șase capete: Dan, Dorina, Ovi, Lore, Victor și Laura; corpurile, însă, nu mai pot fi reconstituite pentru că bucăți amestecate din ele sunt așezate unele în prelungirea altora, cu intenția de a alcătui un desen. Un contur. Îl recunoaștem: e harta României.)

Păun : *(cade în genunchi; vomită)*
Plutonierul : *(meditativ, apucă bulanu')* Ce zici, moșule? O adevărată capodoperă, nu?
(se lovește repetat cu bulanu' peste palma deschisă) Cine-o fi artistu' ăsta?...

(Pauză. Foșgăiala polițiștilor. Întuneric.)

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

EPILOG

Ursul, Claudiu, Al doilea Porumbel

(La munte. Poienița. Iarnă. Pe zăpadă – conturul României. În centrul acestui contur se găsesc doi urși: primul - pe care l-am mai văzut în prima scenă, răpciugos și cu lanț la gât – fluieră o melodie sprintărească românească; al doilea – frumos, cu o blană neagră, lucioasă, emanând o sănătate sălbatică – dansează. E un dans ritmat, frenetic, asemănător atât celor africane, cât și „Călușarilor”. Durează destul de mult. Când se termină, cel de-al doilea urs cade, epuizat, apoi se dezbracă de blană: e Claudiu. Se așează lângă primul urs. Pauză.)

Claudiu : Și-acum?

Ursul : *(cu vocea lui Mitică)* Acum eu o să mă duc să mă odihnesc, iar tu o să rămâi să stăpânești peste plaiurile astea minunate.

Claudiu : De ce nu stai cu mine?

Ursul : Pentru că sunt obosit.

Claudiu : Mai știi drumu'?

Ursul : Sigur. Ia uite! *(într-o „mână” are un pistol; apasă pe trăgaci: la capătul țevii se aprinde un bec „obosit”)*

Claudiu : O să te rătăcești.

Ursul : Nu-mi trebuie decât până acasă. Acolo am altu', nou-nouț. Cum ajung, cum îi dau drumu'!

Claudiu : Da' eu... de ce sunt eu mai cu moț?... De ce să fiu stăpân?

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Ursul : Fin'că tu știi să dansezi.
 Claudiu : Și-o să dansez așa, de unu' singur?
 Ursul : Trebuie să ai răbdare, ți-am spus. Până la urmă o să treacă pe-aici o balerină.
 Claudiu : Sigur?
 Ursul : Sigur.
 Claudiu : Și n-o să trebuiască să-i tăiem nimic?
 Ursul : Nimic. Gata, nu mai tăiem. Ce să mai tăiem? Nu mai ești decât tu.
 Claudiu : Și balerina!
 Ursul : Și balerina.
 Claudiu : Știu cum o să vină.
 Ursul : Cum?
 Claudiu : (*execută pasul „pe poante” al balerinelor*) În vârful picioarelor. Trebuie să fiu foarte atent, altminteri n-o s-o aud. Trebuie să stau cu urechile ciulite!
 Ursul : (*se ridică*)
 Claudiu : Și până vine ce fac?
 Ursul : Aștepți. Și nu te-atingi de...
 Claudiu : ...ciupercuțe. Știu.
 Ursul : O să poți?
 Claudiu : Nu mai bine mă-nvățai care-s bune și care-s rele?
 Ursul : Sunt prea multe. Nu poți să le ții minte pe toate.
 Claudiu : Măcar câteva!
 Ursul : De ce să riști?
 Claudiu : Fin'că-mi plac!...
 Ursul : (*după o pauză*) O să-ți spună ea.

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

Claudiu : Balerina?
 Ursul : Da.
 Claudiu : Se pricepe la ciupercuțe?
 Ursul : Sigur. Asta învață balerinele: dansul și biologia.
 Claudiu : Așa da! Numai să vină repede... De ce să nu vină acum? Mâine! Acum! Ce face acum? De ce nu vine?
 Ursul : Are treabă.
 Claudiu : Ce treabă?
 Ursul : Crește.
 Claudiu : Mă gândesc că... dacă-și găsește vreun balerin pe-acolo?... și nu mai vine...
 Ursul : N-are de unde să-și găsească.
 Claudiu : I-ai tăiat pe toți?
 Ursul : *(încuviințează grav)*
 Claudiu : Așa da!
 Ursul : *(pleacă; înainte de a ieși, se întoarce)* Pa!
 Claudiu : Pa!
 Ursul : *(iese)*

(Intră Al doilea porumbel.)

Claudiu : *(după un timp, porumbelului)* Pa! *(pauză)* Pàpa! *(pauză)* Papà! *(pauză; începe să fluiera melodia de la începutul scenei)*

Cortina

CIUPERCUTZE

Cristian Juncu

Editura LiterNet 2005

